

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 44

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 19

tinguda el dia 31 de març de 1981

Sessió Plenària núm. 20

Primera reunió

tinguda el dia 31 de març de 1981

SUMARI

Sessió Plenària núm. 19. S'obre la sessió a un quart i dotze minuts de sis de la tarda, sota la presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

El punt únic de l'ordre del dia fa referència a l'aprovació del Dictamen de la Comissió de Govern Interior corresponent a la liquidació del Pressupost del Parlament de l'any 1980 (en sessió secreta).

Atès el caràcter de la sessió, no se'n fa pública la transcripció. S'aixeca la sessió a tres quarts i dos minuts de sis de la tarda.

Sessió Plenària núm. 20. S'obre la sessió a tres quarts i onze minuts de sis de la tarda, sota la presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa.

El M. H. Sr. President comunica a la Cambra que amb carta de data 20 de març va donar compte a l'Excm. Sr. President del Govern de l'Estat de l'acord de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana de sol·licitar de l'Estat que, mitjançant llei orgànica, fossin delegades a la Generalitat les competències del Govern de l'Estat en matèria de protecció civil. Així mateix, comunica que la Diputació de Barcelona va acordar de ratificar l'acord de 16 de maig de 1980 sobre transferències a la Generalitat de Catalunya. Tot seguit anuncia les preguntes a formular com a darrer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió (p. 1181).

Passant al primer punt de l'ordre del dia, el M. H. Sr. President dóna la paraula a l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances perquè faci, en nom del Consell Executiu, una presentació del Projecte de Llei de Pressupost (p. 1181).

Acabada la intervenció de l'Executiu, el M. H. Sr. President demana si la Comissió ha designat cap membre per a presentar el Dictamen (p. 1186). Li respon el Diputat Sr. Pont i Puntigam dient que la Comissió no ha designat cap Diputat per a fer la presentació, i aprofita l'avinentsa per a agrair la col·laboració dels Srs. Diputats i dels serveis del Parlament en l'elaboració del Dictamen (p. 1186).

Tot seguit es passa al debat de totalitat; hi ha presentades dues esmenes a la totalitat. El M. H. Sr. President dóna la paraula al Diputat Sr. Lucchetti per tal que defensi l'esmena a la totalitat presentada pel G. p. del PSUC (p. 1187). Per al torn en contra, pren la paraula el Diputat Sr. Subirà i Claus (p. 1189).

- Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista pren la paraula el Diputat Sr. Armet (p. 1190). Per al torn en contra pren la paraula el Diputat Sr. Subirà i Claus (p. 1193).*
- Tot seguit intervé el Diputat Sr. Martín i Toval per una qüestió d'ordre sobre si s'escau o no s'escau torn de rectificació i es produeixen una sèrie d'intervencions del M. H. Sr. President i del Sr. Martín i Toval, alternativament, sobre aquesta qüestió (p. 1194), i finalment també del Sr. Armet (p. 1195). Després, el M. H. Sr. President dona la paraula al Diputat Sr. Pedrós, perquè fixi la posició en nom del Grup Centrista (p. 1195). En acabat, intervé el Diputat Sr. Hortalà en nom del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1196).*
- Finalment es passen a votació conjunta totes dues esmenes a la totalitat, que són rebutjades per 53 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 1197).*
- Es passa, tot seguit, al debat de l'articulat, començant per les Normes Generals. Deixant per al final l'article 1, es posa a votació l'article 2, que és aprovat per unanimitat dels presents (p. 1197).*
- A l'article 3 hi ha una esmena d'addició del Grup Socialista, en relació amb la qual intervé el Diputat Sr. Armet per demanar que es voti conjuntament, quan s'escaigui, amb l'esmena núm. 12. Acceptat això pel M. H. Sr. President, el Diputat Sr. Martín i Toval demana que es posi a votació l'esmena núm. 4, d'addició, del G. Socialista que també pertany a l'article 3, per defensar la qual pren la paraula el Diputat Sr. Santiburcio (p. 1197). Per al torn en contra intervé el Diputat Sr. Subirà i Claus, en nom del G. p. de Convergència i Unió (p. 1198). Finalment, l'esmena és rebutjada per 53 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 1198). En acabat, el M. H. Sr. President proposa de votar els tres primers apartats de l'article 3, conjuntament amb els articles 4, 5 i 6, tots els quals són aprovats per unanimitat dels presents (p. 1198).*
- L'article 7, al qual no hi ha presentada cap esmena, també és aprovat per unanimitat dels presents (p. 1198). Tot seguit, es posa a debat l'esmena núm. 5, del G. Socialista, que proposa d'afegir un nou article 7 bis. En nom del Grup proposant, pren la paraula el Diputat Sr. Martín i Toval (p. 1198). Per al torn en contra intervé el Diputat Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1199). L'esmena és finalment rebutjada per 54 vots a favor, i 63 en contra (p. 1199). Per a explicació de vot pren la paraula el Diputat Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 1199).*
- Per defensar l'esmena núm. 6, del G. Socialista, d'addició al text de l'article 8, pren la paraula el Diputat Sr. Santiburcio (p. 1199). Intervé, fent ús del torn en contra, el Diputat Sr. Subirà i Claus, en nom del G. p. de Convergència i Unió (p. 1200). Posada a votació, l'esmena és rebutjada per 32 vots a favor, 64 en contra i 23 abstencions (p. 1200).*
- L'esmena núm. 7, que proposa l'addició d'un article 8 bis, és defensada, en nom del G. Socialista, pel Diputat Sr. Martín i Toval (p. 1200). Per al torn en contra intervé el Diputat Sr. Subirà i Claus, en nom del G. p. de Convergència i Unió (p. 1200). Finalment, l'esmena és rebutjada per 54 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 1201).*
- Tot seguit es posa a votació l'article 8 del text del Dictamen, que és aprovat per 89 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 1201).*
- L'esmena núm. 8, que proposa l'addició d'un nou article, és defensada pel Diputat Sr. Santiburcio, en nom del G. Socialista (p. 1201). En nom del G. p. de Convergència i Unió, pren la paraula per al torn en contra el Diputat Sr. Subirà i Claus (p. 1201). Finalment l'esmena és rebutjada per 53 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1201).*
- Es passa tot seguit a debatre l'esmena núm. 9, per a defensar la qual pren la paraula el Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 1201), que és replicat en torn en contra pel Diputat Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1202), acabat el qual intervé el Diputat Sr. Martín i Toval, per explicar que el resultat d'aquesta esmena és una esmena transaccional presentada per la Comissió, i també per fer qüestió d'ordre per tal de demanar que el G. Socialista pugui presentar una moció en relació amb la Llei d'Incompatibilitats (p. 1202). El M. H. Sr. President no creu acceptable ara aquest procediment, i posa a votació l'esmena, que és rebutjada per 53 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció (p. 1202).*
- Quan falten quatre minuts per a les nou del vespre, el M. H. Sr. President suspèn la sessió fins demà a dos quarts d'onze del matí, per a continuar el debat d'aprovació de l'articulat del Projecte de Llei de Pressupostos.*

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 19

Ordre del dia

S'obre la sessió a un quart i dotze minuts de sis de la tarda. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels Honorables Consellers Srs. Coll i Alentorn, Cahner, Laporte, Rigol, Oller, Guibert, Sanuy, Trias i Fargas, i Cullerell.

Punt únic: Aprovació del Dictamen de la Comissió de Govern Interior corresponent a la liquidació del Pressupost del Parlament de l'any 1980 (en sessió secreta).

D'acord amb l'article 60.3 del Reglament del Parlament, la transcripció d'aquesta sessió no es publica. Els

acords adoptats són publicats en el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya, núm. 27, p. 757.

S'aixeca la sessió a tres quarts i dos minuts de sis de la tarda.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 20

S'obre la sessió a tres quarts i onze minuts de sis de la tarda. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa el Lletrat Sr. Pitarch i l'Interventor Sr. Portabella. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat, i els Honorables Consellers Srs. Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Cahner, Laporte, Rigol, Oller, Guitart, Sanuy, Trias i Fargas, i Cullell.

Ordre del dia

1. *Aprovació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves Entitats Autònomes per al 1981.*
2. *Aprovació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Biblioteques.*
3. *Proposició de Llei sobre declaració com a paratge natural d'interès nacional i reserva integral geològica de la zona volcànica d'Olot (la Garrotxa), presentada pel Grup Socialista (Reg. 1.737).*
4. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre grups feixistes, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana (Reg. 1.875).*
5. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana (Reg. 1.876).*
6. *Interpellació al Consell Executiu sobre el local ocupat actualment pel Servei Social d'Higiene i Seguretat del Treball a Barcelona, formulada pels Diputats senyors Xavier Guitart i Domènech i Luis Andrés García Sáez, del Grup Socialista (Reg. 1.703).*
7. *Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, si volen seure. *(Pausa.)*

Comença la sessió.

Abans de començar amb el primer punt de l'ordre del dia, que és l'aprovació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat per al 1981, voldria fer dues comunicacions. Primerament, que en virtut d'un acord de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, que va aprovar per unanimitat sol·licitar de l'Estat que mitjançant la Llei Orgànica ens fossin transferides, delegades a la Generalitat, les competències del Govern de l'Estat en matèria de protecció civil, vaig donar compte d'aquest acord al senyor President del Govern, i el senyor President del Govern em contesta, amb carta de data del 20 de març, dient que ha donat còpia de la nostra comunicació al Ministre d'Administració Territorial i al Ministre de l'Interior perquè estudiïn el que nosaltres plantejàvem. Voldria també comunicar als senyors Diputats que el senyor President de la Diputació de Barcelona em comunica

que en la sessió plenària celebrada per aquesta corporació el dia 27 de març es va aprovar una moció que, considerant que anava a expirar el termini previst en la Llei de Transferència Urgent i Plena de les Diputacions catalanes a la Generalitat, per a l'adopció d'acords referents a aquesta transferència, la Diputació va acordar ratificar l'acord del 16 de maig de 1980, sobre transferències a la Generalitat de Catalunya.

En aquesta sessió plenària tenim com a darrer punt de l'ordre del dia les preguntes amb resposta oral. Els senyors Diputats han rebut la relació de les preguntes que amb anterioritat a l'elaboració de l'ordre del dia havien estat admeses a tràmit per la Mesa, que són les presentades per la Diputada senyora Trinitat Neras i Plaja, sobre la contaminació del riu Ter; la presentada pel Diputat senyor José González Navas, sobre el cens de població; la presentada pel Diputat senyor Josep M. Corral i Belorado, sobre els fets esdevinguts el 24 de febrer a Santa Coloma de Gramenet, i, finalment, la presentada pel Diputat senyor Felip Lorda, sobre la sol·licitud d'emissores municipals. D'acord amb el Reglament, aquestes preguntes seran tramitades al final de la sessió.

Aprovació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves Entitats Autònomes per al 1981

Comencem, doncs, amb el primer punt de l'ordre del dia. D'acord amb l'article 99 del Reglament, el debat començarà amb una exposició, amb una presentació del Projecte de Pressupost feta pel Consell Executiu i en el seu nom per l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances. Té la Paraula el senyor Trias i Fargas, Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, comencem l'última etapa del debat sobre els pressupostos de la Generalitat per a l'any 81. No em canso de posar l'èmfasi en la importància que revesteixen els pressupostos de la Generalitat en l'ordenació de l'autogovern de Catalunya; en els pressupostos es manifesten clarament les victòries i les desfetes polítiques; en els pressupostos prenen forma les transaccions i les avinences entre el Govern i el Parlament; en els pressupostos queden fixats els àmbits d'acord i els terrenys de conflicte en què es mouen els partits polítics amb representació parlamentària a l'hora d'assenyalar la línia de conducta del Govern. A un nivell menys dramàtic, però no menys decisiu, els pressupostos són l'esquema formal que permet a l'acció de Govern una expressió ordenada i ordenadora sense la qual el desgavell de la cosa pública seria inevitable. Tothom està d'acord que els pressupostos estan ubicats en el cor mateix del procés polític: ja fa cent anys que un comentarista de les nostres latituds deia sense exageració que el pressupost és la llei que fa bategar la vida de l'Estat. Jo afegeixo que aquests pressupostos són l'ossada d'acer sobre què, d'aquí endavant, entre tots, bastirem paulatinament l'Administració pública de Catalunya. Però voldria ara fer unes consideracions més concretes: l'article 49 de l'Estatut de Catalunya

encarrega el Consell Executiu l'elaboració i l'aplicació del pressupost de la Generalitat i al Parlament el seu examen, esmena, aprovació i control. Aquest redactat troba el seu antecedent més immediat en l'article 134 de la Constitució espanyola del 78, d'una redacció pràcticament idèntica. I ara no es tracta de fer història, ni de posar de manifest erudicions fora de lloc, però val la pena de saber que els articles 51 i 85 de la Constitució de 1876 ja fan una distribució de tasques molt semblant a la del nostre Estatut. D'entrada, fa l'efecte que les coses no presenten, doncs, major problema, ja que l'executiu té reservada la iniciativa legislativa, mentre que el legislatiu es reserva la seva eventual aprovació. Però a mesura que volem aprofundir-hi la situació es fa més complexa, perquè realment el tema és complicat; es pot dir que la vida pública dels estats moderns i, sobretot, la vida pública dels estats democràtics, gira estrictament lligada als documents pressupostaris. Fa segles que es van obtenir les primeres claudicacions del poder autocràtic davant la voluntat col·lectiva, precisament en matèria d'impostos. En el curs de tanta història es va imposar la norma general amb la seva acatació segons la qual no hi ha imposició sense representació. Podríem dir que el dret pressupostari es basa en un intent sostingut per transferir al poble la sobirania tributària. Els parlaments prenen cos bàsicament com a institucions que representen el poble a l'hora de negociar amb la corona o amb l'executiu els pagaments fiscals. La fiscalitat és el dret de destruir i també el dret de donar la vida, segons deia un distingit jurista anglo-saxó president del Tribunal Suprem dels Estats Units fa més d'un segle. És natural que, en la història de la llibertat, el dret del poble a controlar aquest poder tan determinant hagi jugat un paper de primera força. Tanmateix, en els últims cent cinquanta anys, s'han produït dos fets que han confirmat la necessitat de sotmetre els pressupostos al Parlament; n'han canviat l'orientació i els mecanismes. Ara, l'atenció del dret pressupostari no se centra tant en els ingressos com en les despeses. En primer lloc, des de començament del 19, els impostos agafen un caràcter institucional de permanent vigència i aplicació, que substitueix les aportacions singulars i esporàdiques que alimentaven els cofres de l'executiu fins aleshores. A mesura que les grans figures tributàries obtenien carta de naturalesa permanent en els països més avançats del món feia falta regular-les amb lleis especials i monogràfiques que només es podien modificar per altres lleis i en el millor dels casos al cap d'anys i de manera parcial. La votació, de tant en tant al començament i àdhuc anualment més tard, d'una exacció o tribut per la via especial pressupostària, deixava de tenir el sentit i la importància que havia tingut. El dret positiu regulador dels ingressos de l'Estat i, per tant, de l'exercici democràtic dels drets polítics del poble anava, ara ja, d'una manera decidida, a una nova forma d'expressió basada en les lleis normals i pròpies de cada tribut. Això explica que en la majoria dels pressupostos contemporanis els ingressos passen a ésser una simple estimació de caràcter necessàriament subordinat i subsidiari. La batalla parlamentària de la pressió fiscal es dona avui al volt de l'aprovació de cada una de les lleis tributàries i no en l'estat d'ingressos del pressupost. Per altra banda, un segon fenomen s'ha produït amb influència decisiva sobre el concepte modern dels pressu-

postos: la despesa pública ha crescut d'una manera accelerada a mesura que els Estats moderns assumien serveis públics addicionals i, al mateix temps, aprofundien la prestació dels que ja venien establerts. La magnitud i la diversitat de l'actuació econòmica dels Estats d'avui dia arribà a ésser d'una tal complexitat que el seu coneixement ordenat a fi i efecte que el Parlament pogués exercir la seva missió de modificació, aprovació i control, esdevenia una tasca d'una dificultat gairebé insuperable. Les tècniques pressupostàries, comptables i jurídiques s'han succeït les unes a les altres i al mateix temps s'han complicat dia a dia. Tot i això, la magnitud de la tasca ha magnificat les dificultats de l'executiu a l'hora d'exercitar el seu dret de presentació i ha fet difícil que els parlaments, poguessin assumir amb responsabilitat les seves obligacions d'esmena i aprovació. El Parlament, per ben assistit que sigui pels experts i per facilitats que li doni l'executiu perquè pugui complir la seva obligació a consciència, topa amb dificultats creixents. Som, per tant, davant un problema de vital importància, que fa cruixir el bon funcionament parlamentari arreu del món on hi ha vigents sistemes democràtics. No és d'estranyar, doncs, que els nostres pressupostos, que no per ésser relativament reduïts deixen de presentar les dificultats tradicionals i també moltes de noves, hagin tingut una tramitació i elaboració ben àrdua. Precisament per això, crec que és oportú deixar aquí constància de la tasca abnegada, professional i responsable del Parlament de Catalunya en l'examen, esmena i eventual aprovació dels primers pressupostos de la Generalitat que es produeixen des de la total iniciativa d'un executiu elegit d'acord amb l'Estatut, fins a la decisió final d'un Parlament que el poble de Catalunya s'ha donat, m'atreveixo a dir, amb la principal missió de representar-lo a l'hora d'analitzar aquests pressupostos. Aquestes dificultats tan aparents es veuen complicades encara més pel fet que els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, per a l'any econòmic de 1981, no tenen precedent. Tots els tractadistes estan d'acord que el càlcul pressupostari solament és possible a base de simplificacions que en gran mesura depenen de l'experiència passada. Experiència passada, no ho oblidem, que marca almenys d'una manera immediata els pressupostos que estem examinant. En primer lloc, els pressupostos en general solen basar-se en l'experiència viscuda i les seves successives liquidacions són les que permeten descobrir errors que no s'han de repetir en el futur. De fet, els errors importants es produeixen en ocasió de les iniciatives pressupostàries que neixen per primera vegada, i aquests errors ja no caldrà que tinguin lloc en els pressupostos posteriors. Així, per exemple, en matèria d'estudis, les diferents Conselleries han d'operar en el buit, abans no tindran una tradició que els indiqui quants i quins estudis es poden justificar i àdhuc realitzar raonablement en un exercici econòmic. En aquesta llista de decretes, moltes que he omès, del càlcul pressupostari, de mana... —i que totes s'han anat traçant a base de trepitjar-les en el curs del temps—, destaca el que els tècnics en diuen el procés incremental. Els pressupostos solen ser el producte de decisions anteriors, la magnitud del pressupost de l'any que ve ve determinada més que res per la magnitud del pressupost de l'any passat. L'estructura orgànica, funcional i econòmica del pressupost d'avui queda

precisada sobretot per l'estructura del pressupost d'ahir: partides molt importants no són gairebé mai susceptibles de modificació a la baixa; i és més: la història pressupostària ens diu que les despeses públiques van sempre augmentant, augmentant en termes absoluts i relatius, i aquests augments, bastant monòtons, s'inspiren per molts motius en situacions anteriors, de què, no ho oblidem, nosaltres manquem. S'han fet estudis arreu del món que demostrin que les variacions, en termes reals anuals, són més o menys... de les despeses dels organismes públics són mínimes: més de la meitat no passaven del deu per cent. En realitat, els que preparen els pressupostos no enfoquen totes les despeses: es fixen unes poques partides de caràcter especial i singular que representen variacions necessàries. Totes les altres van per via incremental, amb increments basats en el poder adquisitiu de la moneda, o en criteris de política global, contrastats amb el passat, i a vegades s'inspiren en la simple rutina. L'acció del Parlament, paral·lelament, se centra en temes singulars que susciten controvèrsia i que no són massa nombrosos. La major part dels conceptes d'un pressupost ja van ésser aprovats amb anterioritat i no requereixen un debat renovat, per regla general. Tot i això, les oficines pressupostàries d'Anglaterra, França i Estats Units, per no citar-ne d'altres, no demanen mai victòries pressupostàries al cent per cent, i es conformen amb aproximacions negociades que evitin els conflictes i que permetin al govern de funcionar d'una manera raonable.

El Govern de la Generalitat comparteix aquesta tècnica no maximalista de cercar i trobar uns raonables punts d'acord, però s'ha d'admetre que les ajudes més convencionals dels càlculs pressupostaris que acabo d'exposar ens han mancat per falta d'història.

Els traspassos estan canviant dia a dia el volum, l'estructura, la qualitat i les condicions de la despesa pública a Catalunya. Moltes de les partides no tenen antecedents de cap classe. El volum total del pressupost es multiplica de l'any passat a aquest, a aquest any, per cinquanta o per cent. De vegades, la legislació aplicable no s'ajusta exactament a les nostres necessitats i la que ens haurà de ser pròpia, encara no està aprovada. No tenim, doncs, cap mena de rodatge experimental.

He dit tot això perquè quedi clar que l'aprovació d'aquest Pressupost haurà estat especialment difícil, i perquè quedi clar que aquestes dificultats han entrebancat la tasca de l'executiu i també la tasca del Parlament, perquè jo haig de dir i repetir que els Grups parlamentaris ens han ajudat i en alguns punts han millorat considerablement el Projecte de Pressupost amb les seves esmenes. I sobretot haig de dir que la Conselleria d'Economia i Finances es presenta al Parlament, conscient de la complexitat de tot plegat, amb una gran modèstia, i això sí, amb la convicció que haurem posat la primera pedra de l'edifici pressupostari català i que a partir d'ara les coses seran molt més fàcils, molt més eficaços i més ràpides.

S'ha dit amb raó que el pressupost és l'expressió xifrada d'una política de govern. Precisament perquè les quantitats representen recursos econòmics, sempre escassos, que tenen usos alternatius, el pressupost posa inevitablement de relleu un ordre de preferències polítiques, que és exactament el que ha portat un partit o una coalició de

partits al govern. Cal suposar que són els ciutadans els que amb el seu vot s'han manifestat d'acord amb aquest programa que els pressupostos quantifiquen. Per això, a mi em sembla que la millor esmena a la totalitat d'uns pressupostos és una victòria electoral. Si un partit en el govern no pot desenvolupar el programa electoral que l'ha dut al govern per algun fracàs pressupostari global i permanent, caldrà pensar quin govern, amb quin programa i amb quin pressupost el podria substituir en el si de la mateixa legislatura. Em permeto aquí recordar, però, que el dret constitucional comparat ens diu que en els països on el rebuig dels pressupostos s'assembla a una qüestió de confiança, aquesta només té lloc quan el Parlament estima que el govern es proposa de gastar massa poc. Mai les peticions de reducció de despeses, o per motius que no impliquin augment de despesa, no posen dubtes sobre la confiança.

Malgrat tot, el Conseller que us parla i el Govern que represento, està convençut que els pressupostos han d'ésser l'obra conjunta, i malgrat les discrepàncies, harmònica del legislatiu i de l'Executiu.

Nosaltres no creiem en cap de dues tesis molt suades entre els juristes d'avui, i que les dues tendeixen a limitar les funcions del Parlament en matèria pressupostària. No estimem adequat, en efecte, aquell punt de vista que considera la Llei de Pressupostos com un acte formal només, que exalta un acte merament administratiu, que són els pressupostos mateixos, que per això mateix gairebé només impliquen el govern. Tampoc no estem d'acord amb els que pensen que la intervenció del Parlament es limita a exercir un control polític, lluny de la veritable funció legislativa, perquè nosaltres opinem que la Llei de Pressupostos és llei formal i, sobretot, llei material en el ple sentit de la paraula. Ja hem dit abans que estem davant d'una facultat plena del Parlament, que ha de trobar la manera d'encaixar, això sí, evitant confusionismes i obstacles insuperables, una forma d'acció conjunta amb el Govern, que permeti resultats constructius.

En el parlamentarisme contemporani, dues forces es disputen els pressupostos: d'una banda, la necessitat d'ampliar les facultats del Parlament per tal d'estendre i consolidar la democràcia; de l'altra, la tendència a limitar les prerrogatives parlamentàries per necessitats tècniques, de direcció, gestió i comptabilització econòmica. El Reglament del Parlament de Catalunya i la Constitució espanyola contenen textos que permeten de sostenir el major grau d'iniciativa legislativa que es reserva l'Executiu en aquesta matèria, apartant-se així de la idea de l'atribució conjunta de la iniciativa de proposar lleis al poder legislatiu i executiu en un mateix grau.

Doncs bé, nosaltres no anem per aquí. Ens sembla clar que si el Parlament pot aprovar, també pot rebutjar, i no cal dir esmenar. I això és així perquè ho diu la llei, i perquè al nostre judici, encara que coneixem i acceptem que la història de tots els parlaments tendeixi justificadament —per la complexitat del tema, per la magnitud de les xifres, per la dificultat de les tècniques, i per l'ambició de l'Estat intervencionista, a limitar el poder de reforma pressupostària del Parlament—, opinem que hem de defensar la seva plena intervenció. Es tracta, doncs —ho dic de nou— de trobar una àrea de treball que permeti al Parlament de mantenir els seus drets, que són obligacions de

cara als ciutadans, bo i fent possible que l'Executiu pugui dur a terme el seu programa polític i financer, que és sempre un compromís també amb l'electorat. Per tant, a l'Executiu estem disposats a configurar aquesta col·laboració sincera, a més a més de legal, amb el Parlament. Una prova d'aquesta disposició és el bon nombre d'esmenes puntuals que hem transigit amb els diferents Grups parlamentaris en tràmit de comissió.

Per això també creiem que ens correspon una dosi addicional del deure d'informar el Parlament que també creiem haver complert àmpliament a la Comissió, i, per això, així mateix, som especialment sensibles a la crítica que ens fan alguns partits, dient que en els pressupostos que hem presentat manca definició de les prioritats que els han informat. Respecte a aquest punt em permeto dues observacions: una de general, pròpia de tot document pressupostari, i una altra d'especial aplicació als pressupostos de Catalunya.

Anant per la primera, recordo a les senyores i senyors Diputats que abans he dit que el pressupost és l'expressió calculada de l'ordre de preferències polítiques del partit o coalició de partits que són al govern. Les preferències poden estar més o menys clarament expressades, però si el pressupost no revela els objectius del govern, no és res. Però el fet és que sempre els revela. Si tenim relativament més despesa en cultura que en obres públiques, és perquè així ho vol el govern, perquè aquestes són les seves prioritats. Que l'estructura de les despeses seria distinta si els partits de l'oposició fossin a l'executiu, certament que sí, però la presentació pura i simple del pressupost sempre ens diu quines són les prioritats dels homes que des de l'executiu detenen el poder en nom del poble en aquell moment.

D'altra banda convé recordar que la nostra llibertat d'establir prioritats pròpies ens ve molt condicionada per la política de traspassos. Al principi de la nostra vida parlamentària, la llibertat de Catalunya per distribuir al seu gust les despeses ens ve condicionada per les competències que preveu l'Estatut, i que van ésser negociades en el seu dia, i pel ritme dels traspassos de serveis que tramita la comissió corresponent, també amb un calendari determinat. A mesura que els traspassos s'hauran consumat, el Govern podrà ser més creatiu en l'establiment de les seves preferències. En aquest punt, les anomenades despeses d'infraestructura són potser més il·lustratives i en parlarem tot seguit. De moment, per a major informació dels senyors parlamentaris pel que fa a les nostres intencions polítiques, segons apareix en els pressupostos que debatem, em permeto precisar les classificacions funcionals de la despesa que en certa manera expressen les preferències del Govern.

He de recordar que les distribucions fan referència als traspassos materialitzats fins al moment de tancar el pressupost. Així, des d'aquell moment, l'estructura del Pressupost ha canviat molt per la incorporació dels traspassos d'ensenyament, sobretot, i dintre d'un mes tornarà a canviar molt també per la incorporació de nous traspassos de sanitat. És una de les nostres peculiaritats.

De cara als pressupostos presentats, que són formalment el document que ens interessa, la situació és la següent: teníem activitats de caràcter general amb un

6,2% del total; activitats d'ensenyament amb un 3,4% del total, que ha passat ara amb la materialització dels traspassos, posteriorment a la presentació dels pressupostos, a un 61%; assistència i seguretat social el 18,3%; sanitat el 6,4%; benestar comunitari el 7,2; cultura, esports i joventut el 7,8. I entre les activitats econòmiques, que importen el 49,3%, l'administració general el 2,6; l'agricultura el 6,1; transports i comunicacions el 36,8; comerç i turisme el 2,4, i altres activitats l'1,4.

I aquesta és, realment, la llista de preferències, l'ordre de preferències del Govern, tal com està plantejat per la voluntat del Govern i per les condicions externes de traspassos i estatutàries a què m'he referit abans.

Convé consignar que les despeses corrents dels pressupostos se situen en 34.459 milions, o sigui, en el 63% del total, mentre que les despeses per inversions reals pugen a 20.291 milions, és a dir, al 37% d'uns pressupostos que com és ben sabut pugen a 54.750 milions en total. Si el Ple confirma les decisions de la Comissió, les despeses pujaran en 10.000 milions d'inversions i els ingressos en 10.000 milions equivalents materialitzats en forma de deute públic.

Si incloem els traspassos materialitzats fins al 31 de març, el total dels nostres pressupostos pujarà a 79.000 milions. Ja he dit abans que les despeses d'infraestructura, aquelles que no són despeses directes per prestació de serveis públics, sinó que són despeses assistencials d'aquests serveis públics directes, materialitzades a través d'institucions i de personal, doncs, de suport, aquestes despeses d'infraestructura dels nostres pressupostos, degudament especificades en els documents pressupostaris per separat, precisament perquè es poguessin analitzar bé al Parlament, són força alligadores. Es distribueixen de la següent manera: institucions estatutàries —per exemple, Parlament, Consell de la Generalitat, etc.— 1.043 milions; despeses derivades de competències estatutàries amb finançament estatal, 697, i despeses d'infraestructura administrativa de suport a serveis traspassats o a traspassar que no tenen un finançament directe de l'Estat. Els departaments es reparteixen les despeses d'infraestructura de la següent manera —em fa l'efecte que això també és una dada que pot interessar—: ensenyament; política territorial; Parlament de Catalunya; programa de catalanització —ara subsumit en un de deute públic a través d'inversions, a través d'esmenes presentades a la Comissió—, entre el 10 i el 12% del total de les despeses d'infraestructura; presidència, governació, sanitat, agricultura i treball, entre el 6 i el 8, i la resta dels departaments entre l'1 i el 3 del total.

Cal tenir present que les despeses d'infraestructura representaven el 29% del cost dels serveis transferits en el moment de la presentació del pressupost. Avui dia, a causa, sobretot, de les transferències d'ensenyament, els costos d'infraestructura han quedat rebaixats al 8,8% del cost total dels traspassos. Baixaran encara, i molt sensiblement, quan vinguin els traspassos de sanitat, i així successivament fins que s'hagin materialitzat tots els traspassos.

D'altra banda, si tenim en compte que el personal d'infraestructura és de 1.664 persones, i el personal transferit de l'Estat fins a la data dels pressupostos era de 4.393 persones, queda clar que els primers —a l'hora, ho torno a dir, de la presentació dels pressupostos— representaven

prop del 40% dels serveis. A causa de les 33.726 persones transferides per l'Estat fins al dia d'avui, sobretot a través d'ensenyament, el personal que atén les infraestructures queda reduït al 4,9% del que presta serveis directes, i aquest percentatge, igualment que en el pressupost que li correspon, es reduirà encara més dintre de poques setmanes amb les pròximes transferències de sanitat.

Des d'un punt de vista formal, poca cosa puc afegir a aquestes dades, que em penso que assenyalen una orientació del que el Govern vol fer i pretén fer a través dels seus pressupostos, quines han estat les seves limitacions, quins són els seus plantejaments i quines són les perspectives, al volt d'aquests dos grans temes, que són: traspassos directament finançats per l'Estat i infraestructures necessàries per al bon funcionament dels serveis traspassats.

Com és natural, els impostos inclouen els ingressos i despeses de la Generalitat, i d'acord amb l'Estatut, incorporen els de les entitats autònomes, que a hores d'ara són l'Escola d'Administració Pública, l'Institut Català de la Carn, l'Institut Català de la Vinya i el Vi, l'Institut d'Estudis de la Salut, i, addicionalment, s'han presentat els pressupostos d'explotació i de capital de l'empresa pública «Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya».

En l'elaboració s'ha tingut en compte l'article 49 de l'Estatut, que ordena que s'inclogui la totalitat de les despeses i els ingressos de la Generalitat i els seus organismes, institucions i empreses. La Disposició Addicional Quarta ordena que s'incloguin els pressupostos elaborats i aprovats per les Diputacions, o sigui, de l'any passat. També s'ha tingut en compte la LOFCA, sobretot en el número 3 del seu article 21, que ordena que es mantinguin homogenis els criteris d'elaboració als efectes de consolidació amb els pressupostos generals de l'Estat i, per fi, mentre no s'aprovi la Llei de Finances de Catalunya, s'ha tingut en compte, supletòriament, tot el que disposa la Llei General Pressupostària de l'Estat, tal com ho ordena la Disposició Transitòria Segona de l'Estatut. Formalment, l'Estat de Despeses de la Generalitat contempla dinou seccions pressupostàries que, distribuïdes orgànicament, cobreixen la Presidència de la Generalitat, el Parlament de Catalunya i tots els Departaments de l'Administració Pública catalana. L'esmentada distribució orgànica ve temperada de manera econòmica i funcional, tal com resulta dels pressupostos presentats, amb la inclusió separada de deute públic, classes passives, pla d'obres i serveis, inversions i traspassos.

Donat que els traspassos encara no són els totals i que, en canvi, tenim ja prevista la recaptació dels impostos cedits amb efectes des del primer de gener, és molt difícil que quadrin els ingressos amb les despeses en un pressupost formalment equilibrat. Hem optat per incloure en l'Estat d'Ingressos l'estimació del rendiment dels impostos cedits, i, per equilibrar les despeses, hem inclòs una part del cost estimat dels serveis transferits —encara que no materialitzats en aquest moment— en espera que a final d'any es coneguin i es puguin incloure les dades definitives sobre traspassos a través de la Secció 19. L'única alternativa possible era la de consignar els traspassos consumats fins a final d'any, la qual cosa hauria generat un dèficit que hauríem hagut d'eixugar inventant una xifra teòrica a compte de l'import de recaptació dels impostos cedits. S'ha hagut

de fer, doncs, un petit joc comptable que queda aclarit amb el que acabo de dir. No oblidem que la Partida 19 deixa els pressupostos oberts en el sentit que tant podran rebre els ingressos, com subministrar les despeses dels futurs traspassos.

I amb això hauria fet el que crec que és una anàlisi obligada, general, del que són aquests pressupostos, per poder entrar en el debat concret de les diferents esmenes. Però, abans d'acabar, voldria fer una referència especial a aquella partida que al començament he dit que les democràcies modernes deixaven una mica a segon terme, incloent-la en els pressupostos a tall d'estimació, només per poder establir l'equilibri obligat pressupostari. Em refereixo, és clar, als ingressos. Atesa l'especial fórmula de finançament que preveu l'Estatut, la partida d'ingressos revesteix per a nosaltres una importància decisiva que no revesteix en els pressupostos d'altres democràcies. No podem oblidar que no tenim plena sobirania fiscal i que això porta conseqüències pressupostàries. Com totes les senyores i els senyors Diputats saben, l'Estatut preveu la possibilitat que la Generalitat pugui imposar tributs propis. També saben que l'anomenada LOFCA, que la Minoria Catalana no va votar a Madrid, retalla extraordinàriament aquesta autonomia tributària. Sigui com sigui, el present Consell de la Generalitat ha dit i repetit que, atesa la difícil situació econòmica per la qual travesa Catalunya, no volíem augmentar la pressió fiscal que pesa sobre els catalans. En vista d'això, no hem d'imposar nous impostos mentre això sigui possible. I en vista d'això també ens hem de refiar del nostre finançament —segons l'article 44—, sobretot que l'Estat espanyol ens trameti el cost dels serveis traspassats, mitjançant una participació percentual en els ingressos totals de l'Estat. No oblidem que més d'un 21% d'aquesta recaptació total de l'Estat per impostos directes i indirectes s'origina a Catalunya, i la paguem els catalans. Però, consideracions a part, com s'ha d'establir aquesta participació de Catalunya? La Disposició Transitòria Tercera de l'Estatut també ens ho diu: una Comissió Mixta ha de determinar el cost efectiu del servei traspasat, o sigui, del cost real i veritat a Catalunya. Aquest cost, seguint textualment el redactat de l'Estatut, ha de tenir en compte tant els costos directes com els costos indirectes dels serveis i també les despeses d'inversió que corresponguin. És decisiu recordar que per costos indirectes s'entenen els costos d'infraestructura a què m'he referit abans. O sigui que si no hi ha costos indirectes, no hi haurà diners per als costos d'infraestructura. Sense una valoració adequada de costos indirectes, no podem pagar les nostres infraestructures, ho repeteixo de nou. Aquesta participació s'ha de fixar amb un mes d'antelació, com a mínim, a la data de presentació dels pressupostos de l'Estat a les Corts, o sigui, el dia primer de setembre. De fet, i donat que el Govern a Madrid ha d'aprovar els pressupostos, la seva tramesa a les Corts, abans del 15 de setembre, s'hauria de fixar el referit percentatge a mitjan agost, però vistes les tradicionals dificultats de treballar en vacances, el percentatge hauria d'estar formulat abans del 15 de juliol. Si, finalment, tenim en compte que el Ministeri ha d'haver rebut l'Avantprojecte de Despeses dels diferents Departaments el primer de maig, a tot tardar, és evident que també per a aquesta data, més o menys, el senyor Ministre d'Hi-

senda ha de conèixer la participació catalana en la recaptació total de l'Estat, ja que altrament no podria tancar els pressupostos generals. Doncs bé som el 31 de març, o sigui, a un mes del primer de maig, amb les vacances de setmana santa entremig, i jo em veig en la penosa precisió d'informar el Parlament de Catalunya que no hem avançat prou en l'establiment d'aquesta participació catalana en les recaptacions tributàries de l'Estat. Aquest és un tema del qual vaig informar fa tres mesos i mig, en un debat sobre transferències i traspassos. Ja aleshores vaig dir que la Comissió de Valoracions no podia començar a treballar amb eficàcia fins que no conegués el cost directe inicial dels serveis traspassats. Vaig dir aleshores que no pas per error, sinó per deliberada estratègia, la idea era avançar els traspassos per començar a treballar abans d'unes valoracions que podien ser mínimes, ja que després es corregirien a la Comissió de Valoracions.

I aquest tracte era un tracte correcte, jo crec que un tracte intel·ligent, però estava basat en el compliment de bona fe de tots els seus termes. Perquè altrament ens podem trobar amb la responsabilitat entre les mans d'haver de prestar els serveis públics traspassats sense els mitjans financers per a dur-los a terme. I, com dic, ara per ara no avancem prou. És clar que encara falta temps per a calcular el percentatge. És cert que el problema és objectivament molt difícil. Sabem dels déficits estrepitosos dels pressupostos a Madrid. Comprenem que aquestes qüestions requereixen estudis d'àmbit estatal. Ho comprenem tot. Àdhuc he de dir que, de part del Ministeri i el senyor Ministre d'Hisenda, ens ha semblat trobar una bona disposició, almenys fins fa poc. I jo confio personalment a retrobar aquesta bona disposició que havíem tingut fins fa unes setmanes. Però també és cert que nosaltres hem aportat tota la bona voluntat possible. I és cert que hem intentat totes les formes imaginables de càlcul sense resultats tangibles. Ara, cansats de fer propostes, nosaltres estem a l'espera d'una proposta de la part representativa de l'Estat a la Comissió de Valoracions, que no hem rebut. Jo vaig escoltar amb molta satisfacció allò que va dir el President Calvo Sotelo quan es negà a entrar en el «mercadeo de votos». A mi això també em sembla poc digne. I jo quedaré content si el nou Govern compleix amb honestat i bona fe la Constitució i l'Estatut de Catalunya. El temps ho dirà. De moment, el que puc dir i el que veig és que els nostres companys a la Comissió Mixta, els companys d'Esquerra Republicana i de Centristes de Catalunya, han donat un suport total, eficaç i valent a les nostres peticions en matèria de valoracions. De manera que si això no arribava a un resultat positiu —en el qual jo espero que arribarem—, seria de l'altra banda que hauríem de buscar les causes que ho han produït. El fet és, de tota manera, que no avancem, i jo em trobo en el dilema d'avançar al Parlament de Catalunya unes dificultats que, potser —així ho espero— més endavant, es resoldran, o de silenciar, a l'hora de discutir els nostres pressupostos, el possible fet transcendental que, per manca d'acord amb l'Estat, a la millor no disposarem dels ingressos que el nostre pressupost exigeix i la correcta prestació dels serveis traspassats demana. He optat pel segon camí, oportunament. O sigui: aviat tornaré a adreçar-me al Parlament per a parlar només d'aquesta qüestió de les valoracions. Ara, n'hi ha

prou que recordi que quan deia, al començament d'aquest parlament, que l'Estat d'Ingressos havia quedat reduït per la pràctica pressupostària a una estimació tècnica de quantitats, admetia, de fet, que jo em podia equivocar tècnicament en els càlculs i les previsions. Ara haig d'advertir que, a més, ens poden fallar les previsions d'ingressos per altres motius. I, en definitiva, hem d'admetre que aquests motius podrien menar a l'anèmia de la nostra autonomia encara en bolquers. I això, evidentment, m'inquieta molt. A vegades, quan penso que s'han presentat prop de vuit-centes esmenes als nostres pressupostos de part dels partits catalans, veig un futur molt incert. No tant per les mateixes esmenes, moltes de les quals són oportunes —ja ho he dit— i totes lícites, sinó perquè el bosc de la seva densitat ens pot impedir de veure on són els veritables perills per a Catalunya. Aquells perills seculars, aquells perills mai vençuts, aquells perills biològics que quan no es manifesten alterosament vencedors, s'oculten a l'espera en els racons més autèntics i essencials de la història. Quina millor manera de manifestar-se sinó subjectar els batecs del cor de la vida política de Catalunya, que ja hem dit que són els nostres pressupostos? Jo encara estic segur de solucions acceptables, però el meu deure és advertir el Parlament. Permeteu-me que acabi les meves paraules desitjant-vos i desitjant-nos encert en aquestes últimes deliberacions entorn dels pressupostos i que amb una mica de solemnitat tanqui acudint de nou a una citació que he fet tot just en començar el meu discurs d'aquesta tarda: no oblidem mai que la sobirania fiscal és el dret de destruir i també el dret de donar la vida.

Moltres gràcies.

El Sr. PRESIDENT: D'acord amb el Reglament, la Comissió té dret a designar un dels seus membres per a presentar el Dictamen. La Comissió ha pres algun acord en aquest sentit?

El Sr. PONT: Senyor President, la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos no ha designat cap Diputat de la Comissió per a fer la presentació. Amb tot, amb el permís de la Presidència, m'agradaria donar les gràcies, breument, a tots els senyors Diputats i les senyores Diputades de la Comissió per la seva col·laboració en els treballs. Tant en la preparació d'esmenes com en la defensa, com en els torns en contra, ha estat de la Comissió aquesta un treball molt feixuc. I ho repeteixo; moltes gràcies a tots els senyors Diputats. També als serveis del Parlament, que han hagut de treballar molts cops amb uns terminis de temps molt breus. Avui tenim una llista ordenada per a poder seguir aquest debat de totes les esmenes que s'han presentat. Hem d'agrair-ho a tot el personal, especialment a l'Interventor, el senyor Portabella i a la Secretària senyora Teresa, que ens han acompanyat sempre a la Comissió. Res més.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies a tots.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, al debat de totalitat. Hi ha dues esmenes a la totalitat. La primera, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i la segona presentada pel Grup Socialista. Les dues postulen el retorn del Projecte al Govern. D'acord amb l'article 100, cada esmena pot donar lloc a un torn a favor i a un torn en contra de quinze minuts cadascun, i tot seguit, d'acord amb l'article 66, els Grups que no

hauran intervingut en el debat podran intervenir durant un temps màxim de deu minuts. A continuació, procedirem a la votació que, donat que les dues esmenes coincideixen a demanar el retorn del Projecte al Govern, serà única.

En nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula per a defensar la seva esmena a la totalitat, el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el passat mes d'octubre el nostre Grup parlamentari va presentar una interpellació sobre la manca de fixació del percentatge de participació dels impostos estatals, previst en la Disposició Transitòria Tercera, punt 3 de l'Estatut d'Autonomia, Disposició a la qual fa un moment l'Honorable Conseller feia referència. La fidelitat a l'esperit que animava aquella interpellació, de defensa de l'autonomia financera de Catalunya, base indispensable d'una possible i desitjable autonomia política real, es troba en el mateix sentit de la present esmena a la totalitat del Projecte de Pressupostos de la Generalitat per a aquest any. No obstant això, abans d'entrar en els arguments de fons de la nostra esmena, voldríem situar-la en el moment polític que estem vivint. Recents esdeveniments, que tots tenim a la memòria, han creat un clima de dificultat política per al desenvolupament del nostre procés autonòmic. No podem minimitzar la importància d'aquests esdeveniments. Per al Partit Socialista Unificat de Catalunya, la defensa i la consolidació de la democràcia, de les llibertats individuals i col·lectives, de l'autonomia, és un objectiu prioritari, i si l'autonomia de Catalunya és impen-sable sense democràcia a Espanya, també hem de ser conscients i hem de fer conscient a tothom que sense autonomia a Catalunya no és possible arrelar la democràcia a Espanya. Per això la nostra lluita autonòmica és una lluita solidària amb tots els pobles d'Espanya.

Tot això fa cap a la presentació d'una esmena als Pressupostos, a deixar clara la nostra posició davant de l'ofensiva antiautonòmica que s'està desfermant; ofensiva que, clarament, entenem que no és contra el Consell Executiu de la Generalitat, sinó contra el mateix contingut autonòmic de les nostres institucions, de la Generalitat, en definitiva, potser contra Catalunya. Ens preocupa profundament el possible afebliment de les nostres institucions democràtiques i voldríem, des d'aquí, ressaltar el caràcter constructiu de l'aportació de la nostra esmena. Coneixem les dificultats que el Consell Executiu troba, i continuarà trobant, segurament, en la negociació amb el Govern central —i ara ens en parlava l'Honorable Conseller, senyor Trias i Fargas: el tema dels traspassos, el tema de les valoracions—, i no volem regatejar-li el nostre suport en tot allò que sigui en benefici de la nostra autonomia, de les nostres institucions, dels treballadors i del poble de Catalunya. Aquest és el nostre esperit que nosaltres hem concretat en una oferta d'acord autonòmic per a abordar amb una política unitària els greus problemes que avui té Catalunya, i aquesta proposta té també un reflex concret en la nostra activitat parlamentària, en l'esperit d'aquesta esmena que presentem.

Fet aquest aclariment, entrem a explicar el contingut de la nostra esmena. Entenem i acceptem les dificultats de confecció del Pressupost que amb tanta claredat ens ha explicat l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Fi-

nances, especialment perquè és un pressupost obert, per les transferències que s'aniran produint durant l'any en curs, etc. La Disposició Transitòria Tercera de l'Estatut, que abans citàvem, preveu dos mecanismes que a través de l'instrument de flexibilització pressupostària, representat pel percentatge de participació en els impostos estatals, permet dotar la Generalitat, permetria dotar la Generalitat durant el període transitori que ara encetem d'un cert grau d'autonomia financera, limitada, però real i tangible. Aquests dos mecanismes són, per una banda, la valoració de les despeses d'inversió que corresponguin —com diu l'Estatut— a cada servei traspassat, expressió aquesta que hem d'entendre, no en el sentit de les despeses d'inversió localitzades únicament i exclusivament a Catalunya en el darrer Pressupost estatal, sinó també en el de les despeses d'inversió que correspondrien proporcionalment a Catalunya, segons una imputació equitativa adequada a la naturalesa de cada servei; i, en segon lloc, la valoració dels costos indirectes dels serveis traspassats, la qual cosa donaria un marge per a dotar amb recursos propis les despeses d'infraestructura de la Generalitat. Aquestes dues possibilitats no s'han tingut en compte en el Projecte de Pressupost que se'ns presenta, que d'aquesta manera queda sense els mecanismes de flexibilitat i d'autonomia financera necessaris. El Pressupost de despeses que se'ns presenta consta de 22.000 milions, aproximadament, de pessetes corresponents a les valoracions provisionals dels serveis ja traspassats, actualitzades a l'any 81; 26.000 milions en què es xifra globalment l'estimació de serveis a traspassar durant l'exercici —aquí hauríem de dir de passada que aquesta consignació global infringeix allò que disposa l'article 51.1 a) de la Llei General Pressupostària, segons el qual els crèdits pressupostaris s'inclouran amb la deguda especificació—, i 6.300 i escaig de milions de pessetes destinats a atendre les despeses d'infraestructura de la Generalitat, dels quals 5.343.000 corresponen a operacions de capital.

Veiem ara quines són les fonts de finançament previstes: en primer lloc, 30.889 milions corresponen a la recaptació estimada dels impostos directes i indirectes que es cediran a la Generalitat a través del Projecte de Llei actualment en tramitació davant del Parlament de l'Estat. En segon lloc, 5.361 milions per taxes i altres ingressos dels quals la major part, 5.200 milions, representen la previsible recaptació de la taxa sobre el joc. S'ha de dir que aquesta taxa està legalment afecta a finalitats concretes, lligades al Fons Nacional d'Assistència Social, motiu pel qual en cap cas l'hipotètic augment recaptatori no podrà servir per a atenuar el possible dèficit derivat d'altres conceptes. Després hi ha mig milió de pessetes d'ingressos patrimonials i 18.430 milions de transferències, de les quals 9.134 amb caràcter de transferències corrents i 9.296 de transferències de capital. Ara bé, si se n'exceptuen 86 milions i mig procedents de la Diputació i l'Ajuntament de Barcelona, la resta, és a dir, 18.343 milions són transferències de l'Estat. En definitiva, es pressuposa que l'Estat cobrirà el Pressupost de la Generalitat, incloent-hi les seves despeses d'infraestructura en la mesura que no hi arribin els impostos cedits. I les partides previstes a la Secció 32, articles 02 i 05 dels Pressupostos Generals de l'Estat, no cobreixen aquests desequilibris pressupostaris, i

amaga, per tant, el projecte presentat al Parlament pel Consell Executiu, un dèficit real de més de 5.000 milions de pessetes, corresponent a despeses d'infraestructura.

Des del punt de vista de les despeses, el Projecte de Llei presenta també aspectes que per la seva importància sostenen aquesta esmena a la totalitat. En primer lloc, les despeses relatives al Capítol I, de personal, tenen un augment degut principalment a la contractació de nou personal, contractació, al nostre entendre, no sempre justificada, en funció de les competències ja transferides, fins i tot de les que s'esperen durant l'exercici i de la indefinició de quins criteris de contractació se seguiran. Per altra banda, falten en aquest Projecte partides, al nostre entendre fonamentals, per a afrontar la lluita contra l'atur, contra els desequilibris territorials, per a la reconversió industrial, especialment a sectors com el tèxtil i l'automoció, la reestructuració de l'agricultura, etc. A fi de finançar la política d'inversions corresponents a una acció decidida de creació de llocs de treball, és absolutament necessària l'ampliació de l'emissió de Deute Públic, seguint la Resolució desena, de l'11 de setembre de 1980 del Parlament de Catalunya. Aquesta Resolució no s'ha tingut en compte a l'hora de confeccionar aquest Projecte de Pressupostos, perquè aquesta Resolució manava l'emissió de Deute Públic fins al límit màxim que permetés la Llei de Finançament de les comunitats autònomes.

L'actual Pressupost, presentat pel Consell Executiu, no ha tingut prou en compte les dues grans circumstàncies, al nostre entendre, en què caldria enquadrar la política pressupostària de la Generalitat. En primer lloc, el procés institucionalitzador de la nova Administració pública autonòmica catalana, i, en segon lloc, la lluita contra la crisi econòmica. Tots dos factors haurien d'estar entreteixits; només una Administració pública amb profund sentit de renovació dels seus mètodes, però sobretot guiada per objectius clars respecte del que ha de ser avui el sector públic en sentit ample, pot jugar un paper eficaç en la lluita per la reconstrucció i contra la crisi. Ens referirem més extensament, amb una altra esmena concreta, al tema de la Funció Pública. L'argument, però, més important en contra del Projecte actual de Pressupost, és la manca d'atenció als problemes de la crisi. Som conscients que una gran part de la responsabilitat d'atendre la reconversió correspon al Govern central i que en el Pressupost de l'Estat d'enguany l'oposició ja ha fet prosperar una esmena que dona el caràcter d'ampliables als crèdits per a la reconversió. En realitat es tracta, però, d'una raó de més per a demanar una quantitat superior, una quantitat substancial dins dels Pressupostos de la Generalitat, tant per a acompanyar l'acció del Govern central, com per a gestionar directament el que preveu l'Estatut en matèria de reconversió. Recordem aquí només que, per a la reconversió del tèxtil, es xifra en 130.000 milions de pessetes per a tota Espanya, però recordem també —i cal explicar-lo— el pes català d'aquest sector dintre del total.

Per tot això, creiem que fa falta que es consignin els ingressos derivats de l'esmentada participació en els impostos generals, que s'adaptin les despeses corrents a les previsions d'ingressos que en resultin, que les inversions als efectes dels serveis traspassats es xifrin en consonància amb els termes de l'esmentada Disposició Transitòria Ter-

cera de l'Estatut, que es prevegin les noves inversions a finançar amb deute de la Generalitat i, finalment, que es modifiquin les partides corresponents a les despeses, en el sentit d'accentuar les accions del Consell Executiu en la lluita contra l'atur, els desequilibris territorials per a la reconversió industrial, la reestructuració de l'agricultura, etc. a partir d'un programa quadrianual d'inversions. L'emissió de Deute Públic, que nosaltres hem situat en un màxim de 30.000 milions de pessetes d'acord amb el que creiem que permet la Llei Orgànica de Finançament de les comunitats autònomes, ha de permetre dotar, en primer lloc el Departament de Treball, la Direcció General d'Ocupació, de 6.000 milions de pessetes per tal de realitzar inversions reals a partir del Capítol VI dels Pressupostos, atenent allò que podria ser possible fer a partir del Fons d'Ocupació de què hem parlat moltes vegades; i, en segon lloc, destinar una altra quantitat de 6.000 milions de pessetes també a transferències de capital —el Capítol VII— a ens territorials per a permetre impulsar la lluita contra l'atur de forma descentralitzada com creiem que fa falta, principalment a través dels ajuntaments.

Aquest és un tema, senyores Diputades i senyors Diputats, el de la lluita contra l'atur, contra la crisi, de la màxima importància per a nosaltres, tot i que no se'ns escapen les dificultats per a abordar-les únicament i exclusivament, evidentment, des de l'àmbit autonòmic. I no ens és suficient l'aprovació d'una esmena que destina l'emissió de 10.000 milions de pessetes de deute a finançar un pla d'obres públiques, perquè creiem que no és aquesta la millor forma d'abordar el tema de l'atur, malgrat el caràcter evident que té multiplicador de la inversió que tingui aquesta esmena. La creació del Fons d'Ocupació de Catalunya prevista amb el que popularment s'ha anomenat «Pla Rigol», i amb el qual nosaltres i altres forces hi estàvem d'acord, però insistim en el caràcter eminentment públic del seu finançament, ha quedat sense assignació pressupostària en acceptar el Consell Executiu la seva supressió a canvi dels 10.000 milions per al Pla d'Obres Públiques. Però cal saber amb quins criteris es faran aquestes obres públiques, amb quina relació capital-treball, etc. No és el mateix obres públiques construint una autopista que una carretera comarcal, quant al volum de mà d'obra utilitzada en relació amb el capital invertit; ni construir escoles a Maó per una empresa local, per una empresa d'una comarca, que utilitzar els grans prefabricats de les grans empreses de la construcció.

I, per altra banda, aquesta proposta d'obres públiques ignora que l'atur que pateix avui Catalunya és un atur, senyores Diputades i senyors Diputats, eminentment industrial i que se centra a les zones industrials. En aquest sentit, hem d'assenyalar encara l'incompliment d'una altra de les Resolucions de l'11 de novembre, la que planteja la creació del Consell per a la reconversió de sectors industrials. Instrument que en presència al seu si de les forces socials, centrals sindicals i patronals representatives, ha d'ésser el marc operatiu en el qual es defineixi i es desenvolupi la reconversió dels sectors industrials a Catalunya, respectant el principi, també aprovat en una altra Resolució, del manteniment de l'ocupació global.

Aquestes són, senyores Diputades i senyors Diputats, les preocupacions principals que ens van fer presentar la

nostra esmena i que ara ens fan sotmetre-la a la seva consideració. Deixant, però, constància de la nostra consciència i de la nostra responsabilitat davant el moment difícil que viu el procés autonòmic i exercint amb la mateixa consciència i responsabilitat els nostres deures d'oposició parlamentària.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en prendre la paraula per primera vegada en aquest debat del Pressupost del 1981, vull fer avinent a la Cambra la meua i la nostra intenció —la meua i la dels Diputats de Convergència i Unió que intervindran— de ser concisos, directes i breus en les nostres intervencions. Ja sé que quasi és una tradició parlamentària esgotar el temps assignat, però tenint present la gran quantitat d'esmenes que s'han mantingut, crec que no cal fer aquesta demostració, a voltes enganyosa, de l'abundància dels propis arguments. Cal, al contrari, jugar ras i curt, en benefici de tots els presents, i anar al gra. Aniré, doncs, de dret a rebatre els arguments que m'han semblat més importants i que s'acaben de donar en la defensa d'aquesta esmena a la totalitat.

El primer és que la fixació del percentatge de participació en els ingressos de l'Estat, si s'hagués fet —Disposició Transitòria Tercera de l'Estatut—, hauria comportat la valoració dels costos indirectes dels serveis traspassats i de les despeses d'inversió que els corresponen. En no haver-se fet, es diu, en no haver-se fet així, el Pressupost té un dèficit real que supera els 5.000 milions de pessetes, que corresponen a les despeses d'infraestructura. Fins aquí l'argumentació del Grup esmenant.

L'Honorable Conseller d'Economia ja ens ha explicat, calendari en mà, quan caldria haver fixat el percentatge de participació. I recordin, senyores i senyors Diputats, que la Comissió Mixta de Valoracions tot just es va constituir el 15 de juliol de 1980. Però encara hi ha més. El primer de setembre, la Comissió de Valoracions no havia arribat encara a un acord sobre el Projecte de Llei d'Impostos Cedit, acord que no s'assolí fins el novembre, dintre encara, evidentment, del termini assenyalat per l'Estatut en la Disposició Addicional Sisena, punt 3. Era, doncs, de tot punt impossible determinar el percentatge abans d'aquesta data, perquè els impostos cedits entren en el mètode de càlcul de l'esmentat percentatge de participació. Però aquesta impossibilitat no ha fet, com afirma el senyor Lucchetti, que el Pressupost presenti un dèficit de més de 5.000 milions de pessetes, per a fer front a les despeses d'infraestructura. Les despeses d'infraestructura consolidades pugen, no a 5.000 milions de pessetes, sinó a 6.400 milions de pessetes —si tinc les xifres correctes, i em sembla que sí—, dels quals 1.500 es financien amb transferències de l'Estat, i 200 amb altres transferències i ingressos. I 4.700 milions de pessetes es financien amb els rendiments d'impostos cedits previstos —previstos aquests impostos cedits— per un import total de 30.100 milions de pessetes. És a dir, que la manca de finançament mitjançant el percentatge sobre els ingressos de l'Estat queda plenament reparada pel rendiment dels impostos cedits fins al nivell ne-

cessari per a atendre els costos indirectes assumits ja i no valorats encara.

Però el senyor Lucchetti encara ens podria dir que estirem més el braç que la màniga, perquè les despeses d'infraestructura que proposem no podran ser ateses per les assignacions de despeses d'infraestructura amb les valoracions definitives dels traspassos, quan aquestes es produeixin. I efectivament, això ho insinua, en el seu escrit, quan diu que el Capítol de Personal té augments que no es justifiquen amb els traspassos aconseguits ni amb els previstos. I això tampoc no és cert. Les despeses d'infraestructura, més del 50% de les quals és Personal, previstes en el document pressupostari, per a fer front als traspassos ja obtinguts o previstos per a l'any 1981, i no valorades en les valoracions provisionals, hem dit abans que pugen a 4.700 milions de pessetes, que sobre els crèdits transferits corresponents a traspassos anteriors a l'1 de desembre de 1980, que eren 22.145 milions, signifiquen un 25,9%. Però si a aquesta xifra de 22.145 milions, hi sumem només els 50.500 milions addicionals traspassats fins al 21 de gener de 1981, que són fonamentalment Ensenyament, Treball i Ports, ens duen a un percentatge d'infraestructura sobre despeses d'acció directa de les Conselleries d'un 6,4%. És aquesta xifra alta o baixa? Bé, podem comparar-la amb els Pressupostos de l'Estat, amb la xifra homòloga en els Pressupostos de l'Estat per al 1981, on els costos d'infraestructura sobre despeses d'acció directa dels Ministeris constitueixen un 18,3%. Podem dir, doncs, que som, nosaltres, o tres vegades més eficients, o tres vegades més modestos, o tres vegades més austers, com vulguin els senyors i les senyores Diputats. Suposem que les valoracions definitives contemplaran per a infraestructura un percentatge que serà segurament més proper al 18% que no pas al 6%, i concloem, doncs, que no creem dèficit, no present ni futur, i que tampoc no proposem augments indeguts de personal.

Se'ns diu també que falten partides per a la lluita contra l'atur i per a la reconversió industrial. No repetiré les xifres que ha donat l'Honorable Conseller relatives a les inversions reals que contempla el Pressupost, que són del voltant de 10.300 milions de pessetes, que, juntament amb la inversió dels 10.000 milions de deute a emetre, significaran una xifra considerable del volt de 20.000 milions de pessetes d'inversió, i no cansaré la Cambra repetint l'estructura de prioritats expressada en xifres que s'han donat. Però sí que cal comentar l'afirmació que s'ha fet, que el Pressupost no conté una política d'institucionalització, ni tampoc de lluita contra la crisi econòmica. El que sí que estic disposat a admetre és que no conté la política d'institucionalització que faria el Grup esmenant, o que no conté la seva política de lluita contra la crisi econòmica, però sí que conté la nostra. Si es repassa la classificació funcional de les despeses —Ensenyament, Assistència Social, Seguretat, Sanitat, Cultura, Esports, Joventut, Benestar Comunitari—, es veurà una política que, juntament amb la creació d'una infraestructura administrativa que, d'altra banda, se'ns critica, constitueix una veritable política d'institucionalització. I si es mira el Pressupost en el terreny d'Agricultura, Indústria, Transports i Comunicacions, Comerç i Turisme, etc., es veurà una política, potser

no la seva, però una política de lluita contra la crisi econòmica.

Creiem que tots aquests arguments serien suficients per a desvirtuar l'esmena a la totalitat que es proposa. Però n'hi ha encara un altre. L'esmena del PSU diu al final, i el cito: «Per tot això demanem que el Projecte sigui retornat al Consell Executiu a fi que, prèvia fixació per la Comissió Mixta de Valoracions definitives i coeficients de participació que se'n dedueixi, etc». Bé, senyores i senyors Diputats, aquesta condició prèvia no es pot complir tret que estiguem disposats a deixar la Generalitat sense Pressupost de 1981 per un període indefinit i indefinible de mesos, situació que seria molt perillosa per a la nostra autonomia, donat el moment polític actual, tal com ens ha recordat molt bé el Diputat senyor Lucchetti.

Per tot això demano els senyors i les senyores Diputats el seu vot contrari a aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a defensar l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, després de les intervencions dels darrers Diputats, és obvi fer un aclariment previ en el sentit que el que a nosaltres ens anima és la defensa en tot moment del procés autonòmic de Catalunya —i això no caldria dir-ho si aquí no s'hagués dit—, i en última instància creiem que això passa per una actitud i una actuació de normalitat plena pel que fa a les nostres institucions. I des d'aquest punt de vista la nostra actuació serà d'absoluta i plena normalitat, com correspon a l'absoluta i plena normalitat del poble de Catalunya.

Dit això, voldria fer esment, molt breument, de per què presentem una esmena a la totalitat. L'esmena a la totalitat, la presentem en funció de l'estudi en detall de cadascuna de les partides del Pressupost, que comporten que finalment fem un posicionament polític que ens obliga al plantejament de l'esmena a la totalitat. No correspon a un posicionament polític previ, sinó que correspon a l'estudi exhaustiu del document pressupostari. També voldria dir, prèviament, que el document pressupostari que se'ns ha plantejat és un pressupost que té un marge de maniobra molt reduït. I em semblen molt bé les declaracions emfàtiques de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances explicant-nos el que és un pressupost, però el seu marge de maniobra és irrisori, en el sentit següent, que no es poden plantejar dèficits pressupostaris, la qual cosa fa que no es puguin plantejar polítiques alternatives, si no és dins dels estrictes límits que la legislació ens assenjala. I és per això que nosaltres ens hem plantejat com a objectiu prioritari l'estudi del marge de maniobra que preveu el Pressupost. I aquest marge de maniobra que preveu el Pressupost es defineix, fonamentalment, per la partida de Despeses d'Estructura, de 6.341 milions de pessetes. Després hi ha tot un conjunt de serveis transferits que lògicament hem d'entendre que estan ben fets. En algun cas plantejem alguna consideració pel que fa a la seva distribució o a la variació de la seva distribució. Però el que sí que volem reforçar és el criteri que el marge de maniobra és petit. I ens hem mantingut en aquest marge de maniobra i no hem fet aquella clàssica política que podria ser titllada de dema-

gògica, d'increment de dèficit, perquè en aquest Pressupost —i estic en desacord amb alguna de les intervencions que hi ha hagut— hi ha un fals equilibri en el sentit que la partida de Serveis a Transferir el que fa és, en última instància, finançar un dèficit; es produeix, no per responsabilitat del Consell Executiu, sinó per una política inexistente de valoracions definitives. I el fracàs d'aquesta política de valoracions definitives situaria evidentment en un nivell de dificultats el Consell Executiu, i nosaltres sempre hem estat al darrera que, aquesta política, convé reforçar-la i hem mostrat les nostres crítiques lleus a la política de «peix al cove», perquè indubtablement considerem que aquesta política portada a les últimes conseqüències podria provocar una «impasse» política al nostre país, que seria de desagradables conseqüències per a tots nosaltres.

Dit això, i amb una actuació absolutament responsable, el que nosaltres voldríem assenyalar és que el Pressupost que se'ns planteja ofereix les següents crítiques, des de dos angles que voldria d'entrada significar, des d'un angle estrictament tècnic i des d'un angle de prioritats diferenciades.

Des de l'angle estrictament tècnic, aquest Pressupost se'ns planteja sense una memòria explicativa, real i que sigui suficient. No se'ns explica el que pensa fer cadascun dels Departaments. No s'acompanya de les dades estadístiques que permetin reflexionar o prendre en consideració les alternatives que se'n desprenen. Tampoc no hi ha l'informe econòmic-financer que caldria que hi fos. Tampoc no hi ha una unitat d'informació bàsica, sobretot quan es preveu la creació de quasi cent nous serveis. El que no es diu és què farà el Servei A, B, C, D, quins serveis donarà, quins serveis administratius, i quina relació té el cost amb el servei concret que dona. No hi ha cap explicació sobre aquesta unitat informativa bàsica que nosaltres creiem que és la política pel que fa a l'estructuració administrativa de la Generalitat, la política que centràriem en el que és la unitat «servei». La no-integració de les transferències rebudes fa que sigui difícil l'anàlisi d'aquest Pressupost. Les transferències rebudes no hi són integrades, i avui ens surten amb uns percentatges nous que el Conseller d'Economia i Finances ens treu en un moment determinat, i en algun cas hi ha alguna dada estadística antiga pel que feia a partides que ja han quedat superades en el tràmit de Comissió. No vull entrar en el tema, però és lògic que som davant d'un pressupost obert, i sempre els percentatges serien informacions últimes que es podrien realment posar damunt la taula en cadascun dels processos parlamentaris que tinguéssim amb el tema de pressuposts.

Dit això, només voldria significar, com a exemple, que l'únic document pressupostari que és documentat és el pressupost del dèficit d'explotació de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya perquè aquest dèficit sigui lògicament, com correspon legalment, eixugat pel Ministeri d'Hisenda i inclòs en els Pressupostos de l'Estat, la qual cosa vol dir que l'únic document que és convenientment avalat per la documentació tècnica suficient fa referència a una informació que s'ha de trametre a un Ministeri perquè sigui inclòs en els Pressupostos Generals de l'Estat.

Dins d'aquesta perspectiva tècnica, que és un dels angles de la nostra anàlisi, voldríem fer esment de tota la política de la contractació de personal. La política de

contractació de personal, que s'eleva a 1.095 noves contractacions, no és un problema quantitatiu, és un problema de l'estructuració que en deriva. No volem dir si hi ha un increment del 22, quina proporció té això, perquè podríem fer una fàcil acusació des d'aquesta perspectiva. Del que sí que volem fer esment és de la seva distribució i de la inexistència d'una relació lògica entre el que és la política de contractació de caps i la política de contractació de funcionaris. Pensin vostès, i em sembla que aquest és un tema greu, que de les 845 contractacions —separant el que són les 250 contractacions de professors de català— ens trobem amb 307 caps i 538 no caps —«caps» vol dir caps de servei, caps de secció, caps de negociat—, la qual cosa ja explica la relació que s'estableix. Si nosaltres contemplem l'estructura de personal que resta a la Generalitat de Catalunya un cop aprovades aquestes contractacions, ens adonarem que és una estructura que no és pas piramidal —i no és que ho hagi de ser, cal que tendeixi a ser piramidal; per justificar la creació d'un servei cal una lògica administrativa que ho justifiqui, cal un desenvolupament harmònic i un desenvolupament en profunditat que permeti que aquesta estructuració tingui la seva justificació lògica—, ens trobem amb una estructura de bóta de vi, perquè en última instància el que s'observa és que hi ha un nombre equivalent de caps de servei, de caps de secció, de caps de negociat, és a dir, ens trobaríem amb una estructura que seria 1, 1, 1, 2, 1.5, 4.5, 1.5, és a dir, ens podríem trobar amb una estructura que no correspon a cap nivell lògic. Si nosaltres d'aquesta estructura que es planteja separéssim aquelles Conselleries que han rebut més traspasos de serveis, ens trobaríem que aquesta irracionalitat s'incrementa, és a dir, si nosaltres separem d'aquesta estructura global de la Generalitat el Departament de Política Territorial, el Departament de Sanitat, i el Departament d'Agricultura, ens trobem amb 168 caps de servei, 170 caps de secció, 133 caps de negociat, és a dir, és una estructuració que nosaltres entenem que no correspon a un disseny lògic del que hauria de ser el desenvolupament administratiu de la Generalitat. Així mateix, els costos que es poden imputar a la nova contractació de personal, incloent aquelles partides inherents a la nova contractació de personal i fent uns càlculs que hem hagut de desenvolupar nosaltres per absència absoluta d'informació comparativa en el si de totes les Conselleries, ens donarien que el cost promig de personal contractat estaria a 2.600.000 pessetes, havent-hi una situació de desequilibri entre unes Conselleries i les altres que anirien de 3.700.000 a 2.000.000 de pessetes, és a dir, hi ha tot un desenvolupament tant del que és un cost mig elevat com a conseqüència de l'estructura, com del que és la dispersió del que costa la nova contractació per unitats a la Generalitat de Catalunya. Nosaltres, en aquest sentit, el que hem defensat fonamentalment és una reestructuració de la base d'aquesta estructura de personal, i vull dir aquí que no ens va ser admesa per la Mesa —i reconeixem els errors en què hàgim pogut incórrer en el plantejament de l'esmena— un plantejament nostre que significava una racionalització de l'estructura, i d'altra banda, un estalvi significatiu pel que feia a l'estructura de personal.

Però hi ha un tema molt més greu que aquesta política de proliferació de prop de 350 nous caps de contractació a

la Generalitat de Catalunya: el que cal és el procés de contractacions possibles en previsió dels traspasos, i això s'ha fet amb una filosofia política de descoordinació entre cadascuna de les Conselleries, i això s'ha fet amb criteris de territorialització absolutament diferenciats d'una a les altres Conselleries, i aquest em sembla que és un tema greu, perquè si nosaltres volem parlar del tema de la desconcentració de Catalunya, del fet que hi hagi la Conselleria A —i no vull citar— que parli de caps de servei territorials a un nivell que es pot aproximar a la vegueria, o altres Conselleries que parlin a altres nivells, o alguna Conselleria que faci una experiència pilot de desconcentració en un punt puntual de Catalunya, ens trobarem que en no ser plantejat el tema de desconcentració, i de quin ha de ser el desenvolupament harmònic dels caps de servei territorials de Catalunya, amb la impossibilitat d'aquesta política —perquè s'han exhaurit les possibilitats que tenia la Generalitat de Catalunya de noves contractacions— que s'ha intentat, juntament amb la inexistència de normativa de contractació, arribar a esclerotitzar l'estructura prèvia a l'existència dels traspasos, tema els arguments del qual nosaltres no repetirem, però que sempre hem criticat. I juntament amb això ens trobem que tot el conjunt de capítols —i estic d'acord amb el Conseller que és difícil fer una base incremental en un primer pressupost, i a més a més voldria dir-li que la seva Conselleria ha fet bases incrementals del 8% i del 16%, perquè hi ha Conselleries que han fet bases incrementals del 1.000% i del 500%, és a dir, que ha existit un desgavell quant a les bases incrementals. Del que sí que voldria fer esment és que en el tema del Capítol 2 hi ha hagut un desgavell absolut, absolut, i que en última instància penalitza el comportament correcte d'un conjunt de Conselleries, possiblement poques, que han intentat els càlculs d'uns estàndards tècnics que siguin mínimament justificables. Això no s'ha fet en el conjunt del Govern de la Generalitat, i això és el que ens fa a nosaltres dir i comentar que no ha existit una política de coordinació de govern en l'elaboració del pressupost. En tot el desenvolupament del que se'n diu tècnicament el Capítol 4 i el Capítol 7, que és la política de subvencions, tant de subvencions corrents com de subvencions de capital, no s'ha plantejat el tema de la seva reglamentació. En la política de subvencions és importantíssim el criteri just i precís amb el qual s'estableixen, és imprescindible la definició dels criteris de la màxima neutralitat a Catalunya del que pugui ser una política de subvencions, tant subvencions corrents com subvencions de capital; no hem tingut, i no hem conegut aquestes dades que vull dir que en el cas de governs que s'han esmentat, i possiblement governs que tenim molt més propers, és indubtable que són informacions que són objecte de debat i de control parlamentari, perquè per a la perspectiva que ofereix una política de subvencions indiscriminada, hi ha una actuació de govern sense control.

I en el Capítol 6, ens trobem sovint amb una política nova de descoordinació pel que fa a la implantació de la infraestructura de la Generalitat, per tot el que fa al tema de política de lloguers i d'immobles, tenim nosaltres la sensació que tampoc —i em sembla que els resultats són molt palesos— no s'ha fet cap tipus de política de coordinació; i vull dir això perquè aquesta primera anàlisi, molt ràpida

—i em permetran que amb el poc temps que tinc sigui tan esquemàtic en l'exposició— el que a nosaltres ens ofereix és un panorama absolutament descoordinat, des del punt de vista d'una acció de govern. En alguns casos, i voldria assenyalar-ho amb molta claredat política, Conselleries com la de Comerç, com la de Sanitat, com la d'Ensenyament, en alguns aspectes la de Política Territorial —no voldria citar-les totes perquè alguns aspectes són parcials i altres no parcials— han tingut un comportament positiu en el sentit d'intentar fer un esforç racionalitzador, però aquest esforç no ha sortit del Govern, la qual cosa vol dir que en aquest paquet que tenim nosaltres de despesa d'estructura de 6.341 milions de pessetes, que és el paquet en què nosaltres intentem actuar, perquè és el paquet que ens dóna la llibertat d'actuació a l'oposició, aquest paquet realment minso, s'hagués pogut dur a terme una política molt diferent, una política d'estalvi de recursos, una política que mostrés una certa coherència governamental, perquè senyores i senyors Diputats, un govern no és una suma de voluntats descoordinades, un govern no és l'espontaneisme i la imaginació de diversos Departaments de la Generalitat, un govern no són prioritats polítiques que són legítimes que les faci cada Grup i qui en té la responsabilitat, sinó que en última instància és la capacitat d'ordenar un conjunt de criteris administratius i tècnics, i això és el marge dels criteris polítics.

Voldria referir-me al segon aspecte, i el segon aspecte fa referència evidentment, al tema que se'ns pot titllar que és una posició del Grup Socialista. Nosaltres, coneixedors que el marge de maniobra és petit, el plantejament que ens fèiem del pressupost era un estalvi de recursos, un estalvi de recursos del que es denominen operacions corrents, per intentar passar a inversió. Convé davant la situació crítica que planteja Catalunya, fer un pressupost d'austeritat, i aquest pressupost d'austeritat que es basi, fonamentalment, en el màxim d'inversió possible dins d'uns recursos escassos, i el nostre plantejament era potenciar tot allò que afavorís la dinamització d'una política d'inversions, i deixar molt clar que tot el que significués la potenciació de la infraestructura havia de venir per les valoracions definitives, i en última instància, si nosaltres teníem una infraestructura mal dotada a partir d'unes valoracions provisionals, teníem la força parlamentària d'exigència d'aquestes valoracions definitives. En canvi, situar en el pressupost les operacions corrents, a un nivell d'una certa autosuficiència, quan estàs pendent d'una negociació a Madrid, situa el Govern de Madrid amb una possible resposta cínica davant aquella frase que sempre es diu: «los catalanes al fin y al cabo, siempre se salen con la suya», i el que es tracta és de plantejar la veritat, de plantejar que hi ha hagut un plantejament absolutament equivocat pel que feia a les valoracions i que calia corregir-lo. Però dit això, torno al tema, nosaltres el que volíem era potenciar la inversió, i és per això que nosaltres hem plantejat que hi hagués un pressupost d'austeritat pel que feia a l'operació corrent, i que passés al màxim possible a inversió. I voldria dir que aquí només hi ha dues possibilitats: les dues possibilitats que ens ofereix aquest esforç d'inversió són molt clares, és un esforç dins el mateix pressupost, i nosaltres admetem que hi hagi un dèficit de pressupost no cobert si aquest dèficit de pressupost és inversió, per això no hem

qüestionat nosaltres la quantitat; i un esforç pel que fa a deute públic, al deute públic que en el Programa d'Actuació Econòmica es va considerar com a element prioritari i es va arrencar una resolució per unanimitat de tot el Ple, es va dir que s'intentaria l'emissió de deute públic dins el sostre permès a l'article 14 de la LOFCA —no es deia així exactament, però aquest era l'esperit de la resolució. I nosaltres plantejem que en el pressupost que se'ns ha donat, que se'ns ha explicat, només hi havia una quantitat de 10.000 milions de pessetes, que era la mateixa quantitat que el Molt Honorable President de la Generalitat va presentar en el Programa d'Actuació Econòmica, quan la resolució al Programa d'Actuació Econòmica —i aquí sí que hi ha un canvi de prioritats, que és un canvi de prioritats que fa el Parlament de Catalunya— parla d'establir aquell límit màxim i fer tots els esforços polítics, sabent que aquest límit màxim és difícil d'aconseguir, i sabent que hi ha dificultats objectives per a la seva consecució, però d'una manera o una altra hi havia una resolució del Parlament de Catalunya que senyalava una responsabilitat política en relació amb aquest tema.

I nosaltres creiem, sincerament, que calia l'esforç d'endeutament màxim i que calia donar sortida a una altra prioritat plantejada en el Programa d'Actuació Econòmica, que era la prioritat de dir: «la situació econòmica i social de Catalunya és l'objectiu prioritari, i cal fer tots els esforços possibles per a trobar el desllorigador per a fer-hi front», i el pressupost de la Generalitat era un dels moments polítics més importants per a donar sortida a aquest tema, i nosaltres defensem que, en no haver-se plantejat el tema en el Pressupost, en haver-se plantejat amb una absoluta timidesa una quantitat irrisòria de 200 milions de pessetes, que fou retirada davant la pressió legítima d'una altre Grup parlamentari perquè tenia una esmena a la totalitat d'un Departament, legítima, i que lògicament els socialistes hauríem avalat, sempre que no s'hagués retirat aquesta quantitat —i això sempre costa poc de dir-ho a posteriori, però també es va dir en el seu moment a Comissió, aquest és l'únic plantejament que es fa en relació amb el tema de l'atur, i el tema de l'atur es pot dir que es combat amb inversions públiques, absolutament d'acord: límit màxim, sostre màxim, iniciatives en aquest sentit. I cal recordar —perquè el Govern de la Generalitat ens ha enviat els papers— que a l'inversió pública a Catalunya, l'any 81, hi ha una baixa ostensible, que estem situats al 50% del nivell que ens correspondria segons població, i que precisament calia una compensació d'inversió pública molt forta, perquè els efectes de la crisi no fossin discriminatoris a Catalunya, a partir de la baixa de la inversió pública. Però, a part d'això, calia una consideració específica pel que feia al tema de l'atur, i creiem nosaltres que aquesta consideració no és reflectida en el Pressupost; lògicament, d'aquest tema, en parlarem aprofundidament quan nosaltres plantejem l'esmena que havíem proposat en el Parlament de Catalunya i que esperem que pugui ser acollida. Vull dir això perquè amb aquests marges de maniobra —i repeteixo que són limitats— hi havia una política diferencial a portar, i aquí les coses s'han fet malament des del punt de vista de l'estructuració tècnica, des del punt de vista de l'estructuració administrativa, les conseqüències de la qual ens dóna una estructura administrativa absolu-

tament il·lògica i que no té cap tipus de justificació des del punt de vista d'avaluar aquestes polítiques de «tants caps, tants barrets», i aquesta no-jerarquització clara del seu desenvolupament.

Però, a més, la crítica fonamental és l'existència d'una descoordinació en el que és el plantejament de la política pressupostària presentada pel Consell Executiu de la Generalitat —i aquest no és un tema polític, aquest és un tema estrictament tècnic. I, a part d'això, també voldria dir clarament que les nostres posicions polítiques s'han expressat amb honestat i amb claredat, pel que significa defensar la potenciació de la inversió pública, i defensar també paral·lelament una atenció especial i prioritària —i aquesta atenció especial i prioritària reflectida en el pressupost— pel que fa a la creació d'uns fons d'inversió per a l'ocupació; i aquí s'hi podien subsumir tot tipus d'iniciativa, hi cabien tot tipus d'iniciatives que han estat a l'aire i que no s'han concretat en res més que en esperances que el temps està dilatant i que provocaran, evidentment, desconcert i desconfiança; i era una oportunitat política per a fer-ho, i era la gran oportunitat. Nosaltres esperem que aquesta gran oportunitat, lògicament, pugui ser recollida.

És per això, senyor President, i acabo, aquesta doble motivació que nosaltres hem plantejat, aquesta esmena de retorn al Govern. Vull recordar el que deia al principi: només amb una actitud clara, dient les coses pel seu nom, sabent bé quan les coses es fan bé i quan es fan malament i poder-les dir, i parlar, per tant, amb una absoluta claredat, normalitzarem, i estem normalitzant el nostre país, tirarem endavant Catalunya, i sense cap mena de dubte estem contribuint a l'enfortiment de l'autonomia.

Moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Armet ens acusa de moltes coses; pràcticament apunta a tot arreu. Jo intentaré precisar-les i contestar-les individualment. És possible que me'n descuidi alguna i per això demano excuses abans de començar.

Algunes de les coses que ell ha dit, jo les he contestades abans en el torn en contra de l'esmena del PSU i, per tant, m'hi referiré només citant els arguments, però sense repetir-los en detall.

Se'ns diu, en primer lloc, que la Secció 19 amaga un dèficit, i això, senyores i senyors Diputats, no és exacte. Un cop acceptat que les despeses d'infraestructura de 6.400, aproximadament, milions de pessetes, eren necessàries per al correcte funcionament dels traspasos —allò que en el debat dels anteriors pressupostos en vam dir el «cistell», i que s'ha demostrat eficaç i pràctic i que aquestes despeses d'infraestructura s'havien de finançar amb càrrec als impostos cedits per manca de valoracions definitives que els financessin, quedaven només dues alternatives de consignar aquests impostos cedits a l'Estat d'Ingressos: primera, consignar exactament els 6.400 milions sense fer referència a una raonable, possible, estimació de la quantia dels impostos esmentats; segona, consignar l'estimació total dels impostos cedits; però llavors es presenta un sobrant, que és el que es consigna en la Secció

19. Es veu, doncs, que no amaga cap dèficit; en tot cas, amaga un sobrant.

Se'ns diu també que hi ha manca de definició de prioritats. Evidentment, el Projecte no conté el que se'n podria dir una definició «literària» de prioritats, però tal com ha dit l'Honorable Conseller conté una definició numèrica molt precisa de prioritats, que és el mateix cost del Pressupost. L'Honorable Conseller ha donat, àdhuc, una classificació funcional de les despeses totals per posar de manifest les prioritats en els seus grans trets, ja que entrar-hi en detall hauria significat una anàlisi completa de tot el pressupost. Però per afegir nous matisos al que ell ha dit, i tenint present que els traspasos efectius en el moment de redactar el pressupost poden desfigurar una mica aquests percentatges, jo em permetré de fer la mateixa anàlisi que ell ha fet, però referida a la composició de les despeses d'infraestructura, que complementarà l'anàlisi que ha fet l'Honorable Conseller d'Economia.

Fent la mateixa classificació que ell feia, però referida no a les despeses totals sinó només a les despeses d'infraestructura, ens trobem que per a activitats socials i per a la comunitat —no entro en el detall— hi ha un 51%, un 30% del qual és per a ensenyament; activitats econòmiques, un 21%, i activitats de caràcter general, un 28 —aquesta xifra, aquest 28% d'activitats de caràcter general, no és estranya, donat que ens estem referint a despeses d'infraestructura; si fossin despeses totals, seria probablement excessiva, clarament excessiva. Podríem fer altres consideracions numèriques. En tot cas, les prioritats són expressades en les xifres en forma clara, detallada i inequívoca.

Se'ns diu també que els Departaments no tenen estudis d'oportunitat de les seves despeses i que manca coordinació i mòduls màxims i mínims. Senyor Armet, el Pressupost s'ha construït posant cada concepte pressupostari de cada Departament en funció de les seves necessitats i atenent a la naturalesa de les seves atribucions i dels traspasos actuals i previstos per aquell departament per al 1981. El que passa és que ens trobem davant d'una Administració que construeix un pressupost «ex novo», sense la referència habitual dels pressupostos anteriors que en una administració estable permeten de funcionar per estàndards o mòduls. A títol purament d'exemple, citaré dos casos. El Departament d'Ensenyament consigna despeses d'infraestructura per un total de 1.066 milions de pessetes, la qual cosa dona un mòdul per persona de 2,27 milions de pessetes, per a aquest Departament, que és reduït en comparació amb Cultura i Mitjans de Comunicació, que si bé té despeses d'infraestructura inferiors, concretament de 890 milions, li toquen 4,9 milions per persona. Quina és l'explicació? Senzillament, el Departament d'Ensenyament ha hagut de contractar 250 professors de català, que fan baixar la despesa per persona, i el Departament de Cultura ha de destinar, si s'aprova, 83 milions al condicionament de l'edifici de la Rambla de Santa Mònica, recuperant-lo per al patrimoni històric, perquè aquest edifici li ha estat traspasat en un estat inqualificable. A més, el Departament de Cultura ha destinat 133 milions de subvencions per al programa de catalanització que li pertoca dur a terme. ¿Que és que per obeir un mòdul hauríem d'haver contractat menys mestres dels necessaris, o és que

les subvencions de cultura haurien de ser més baixes que les previstes perquè el mòdul fos homogeni? Nosaltres creiem que en un pressupost de nova planta, el que s'ha de fer és, tal com ha dit abans l'Honorable Conseller, mirar d'estimar el cost del que cal i del que es pot fer; els mòduls, els anirem adquirint com a fruit de l'experiència en lloc de supeditar-nos a unes xifres que serien necessàriament teòriques per manca d'història.

Se'ns diu que manca informació sobre la formulació dels projectes d'inversió. Els projectes d'inversió que es consignen responen fonamentalment a transferències de política territorial i d'agricultura. El primer d'aquests Departaments especifica detalladament en l'annex d'inversions del Pressupost l'assignació que ha fet dels crèdits transferits. Novament som davant d'un cas on les xifres són l'expressió més clara, concreta i inequívoca dels criteris i prioritats. Quant al Departament d'Agricultura, cal recordar que va obtenir els traspassos més importants —en inversió, s'entén— el 8 d'octubre, el 8 d'octubre de 1980, i donada la pressió del temps ha consignat aquestes inversions en el pressupost, quant a projectes i territorialització, tal com li van ser traspassades.

Se'ns diu que hi ha manca d'especificació de la reglamentació per a obtenir subvencions. D'acord. En aquest punt cal dir que aquesta objecció ha portat a un perfeccionament del projecte. En efecte, s'ha incorporat una disposició addicional que preveu la remissió a la Comissió d'Economia d'aquest Parlament, dels criteris bàsics per a l'accés a les subvencions. Ja ha dit abans l'Honorable Conseller, i a mi no em costa gens repetir-ho, que alguns punts han millorat en aquest projecte, durant el debat, i aquest és un d'ells.

Finalment, se'ns acusa d'un notable increment de personal sense especificar condicions d'ingrés i d'ascens. Ja abans, en contestar l'esmena del PSUC, m'he referit a l'austeritat en la creació d'infraestructura mínima necessària, i ho he demostrat amb xifres. No hi insistiré; són en la ment de tots els presents, però hi ha un altre fet a tenir present. Tenim, en aquest Parlament, engegada una Ponència conjunta, obeint l'article 108 del Reglament, que té per missió proposar la legislació oportuna en el terreny de la funció pública. És en l'àmbit d'aquest treball conjunt que s'han d'aprofundir i regular els grans temes bàsics de la funció pública i no per la porta falsa en un article d'un projecte del pressupost.

Em sembla que he donat raó de totes o quasi totes les objeccions que han conduït el Grup Socialista a presentar l'esmena a la totalitat. Jo, per la meua part, i per tots els arguments que he dit, demano a les senyores i senyors Diputats el seu vot contrari a aquesta esmena.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari...

(*El senyor Martín i Toval demana la paraula.*)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Rectificacions?

El Sr. PRESIDENT: No, no, no, no hi ha rectificació en aquest debat. Algun Grup parlamentari desitja intervenir per explicar la seva posició?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: Una qüestió d'ordre. El senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Necessito que el senyor

President m'expliqui, expliqui al meu Grup parlamentari i a tota la Cambra per què en aquest debat no hi ha torn de rectificació.

El Sr. PRESIDENT: Perquè apliquem exactament..., al Reglament no hi ha previst, al debat a la totalitat, ni torn a favor, ni torn en contra. Únicament, i jo demano al senyor Martín que llegeixi —ell que coneix tan bé el Reglament—, l'article 100, em penso que és l'article 100, en què no hi ha previst de cap manera que hi hagi rectificació.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President. Com el senyor President sap, el torn de rectificació és un torn genèric previst per a tots els debats. Llavors, aquesta és una vella baralla entre el senyor President i aquest portaveu, però el torn de rectificació, senyor President, com en una última i darrera sessió plenària, el senyor President va acabar interpretant —no sé si a conseqüència de la decisió de la Mesa o del mateix senyor President— que el torn de rectificació era possible quan s'haguessin produït contradiccions —crec recordar—, i és obvi que aquí s'han produït contradiccions, fruit lògic d'un debat controvertit en relació amb un tema.

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Martín, vostè es refereix al fet que indica l'article 66, que quan en un debat hi ha algú que sigui contradit, té dret a replicar o a rectificar. Però jo no crec que es pugui dir que aquí hi ha una contradicció perquè, com hem dit ja en altres ocasions, la contradicció ha de ser negar un fet material adduït durant el debat, no simplement manifestar un criteri diferent, perquè aleshores, evidentment, qualsevol intervenció és sempre una contradicció, i en aquest cas el debat no s'acabaria mai.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Només, senyor President, per a fer-li esment que, al nostre entendre, i el senyor President judicarà amb el seu bon criteri, evidentment s'han produït aquí contradiccions concretes en el sentit que diu el senyor President, és a dir: dir que apreciacions fetes en la defensa de l'esmena no són certes, i llavors es tracta de veure si aquesta contradicció és possible..., ja sé que hi ha senyors Diputats del Grup de Convergència i Unió que no volen que es faci aquest torn, però jo li ho demano, al senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, repeteixo el que hem dit altres vegades: si en el moment que es va elaborar el Reglament s'hagués desitjat que hi hagués hagut els torns de rectificació —com en alguns reglaments existeixen—, evidentment s'hauria fet constar. Però aquí no hi consta, hi ha només la possibilitat quan algú ha estat contradit, de replicar o rectificar, quan algú ha estat contradit. Però contradit, em sembla que ho hem dit altres vegades, s'entén quan s'ha dit alguna cosa que materialment és oposada, des del punt de vista objectiu i documental, al que s'ha adduït. Si realment hi ha algun cas així —i se m'ha escapat, a mi—, jo no tinc cap inconvenient a donar la paraula, però en aquest cas caldria que poguéssim realment... la intervenció fos, únicament, de contradicció, no, de cap manera, de rectificar o de tornar sobre l'assumpte.

(*El senyor Armet demana per parlar.*)

El Sr. ARMET: Senyor President...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Preceptes i tot, pel senyor President, per rectificar contradiccions concretes...

El Sr. PRESIDENT: Contradiccions concretes, molt bé.

Qui vol intervenir?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: El senyor Armet.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Armet. Té la paraula..., en aquest cas recordo que el Reglament permet només cinc minuts.

El Sr. ARMET: Senyor President, des de l'escó, només trenta segons. Jo el que lamento és que s'hagi agafat tota la base d'argumentació en el paper de deu ratlles de què el Grup parlamentari nostre va fer esment quant a l'esmena a la totalitat, i que no s'hagi fet esment de la meua intervenció. Aleshores, això és una contradicció; des del punt de vista del debat, greu.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet, això no és una contradicció des del punt de vista del debat. Això és simplement no estar d'acord amb la manera com el senyor Diputat que l'ha precedit en l'ús de la paraula ha enfocat el debat. Però això no era una contradicció. En fi, de tota manera, el senyor Armet ha obtingut el seu objectiu que era de poder parlar. *(Rialles.)*

El Sr. ARMET: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari desitja intervenir o fixar la seva posició?

(El senyor Armet demana per parlar.)

El Sr. PEDRÓS: Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Pedrós, en nom del Grup Centrista. *(Remor de veus.)*

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, nosaltres, per a explicació de vot, començarem dient que votarem no a les dues esmenes a la totalitat que sostenen respectivament els Grups parlamentaris Socialista i del Partit Socialista Unificat de Catalunya. I varem votar en el si de la Comissió no a aquestes mateixes esmenes a la totalitat, però crec que ara tenim més raons, des de l'òptica del nostre Grup, per continuar votant que no. Aleshores varem votar que no amb una realitat i amb una presumpció. La realitat era que ja teníem un pressupost tard, i l'alternativa amb què ens trobàvem al davant, havent acceptat l'esmena a la totalitat amb la seva devolució al Consell Executiu, ens haguera plantejat un problema realment greu de funcionament de tota la Generalitat per seguir votant que no. Aleshores vam votar que no amb una realitat i amb una presumpció: la realitat era que ja teníem un pressupost tard, i l'alternativa amb què ens trobàvem al davant, havent acceptat l'esmena a la totalitat amb la seva devolució al Consell Executiu, ens haguera plantejat un problema realment greu de funcionament de tota la Generalitat. Això és greu perquè, realment, la legislació aplicable haguera significat prorrogar automàticament molt més temps del que ha succeït fins ara, el Pressupost de l'any passat que no té res a veure amb el que tindrem aquest any. La presumpció era que creïem que la discussió parlamentària del pressupost sempre és un conjunt de victòries, de transaccions, d'àmbits d'acord i de desacord, com ens deia abans molt bé l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, i òbviament teníem la presumpció que des de la nostra òptica podríem fer prosperar moltes de les nostres esmenes i, aleshores, fer un pressupost bastant diferent, creiem que millorat, tal com ha arribat aquí, en el debat del Ple del Parlament.

Jo diria que ha estat, una vegada més, una obra conjunta dels Grups parlamentaris, en la qual nosaltres hem tingut una participació important i ara votarem no pressament per les dues raons ja concretes i que són dos fets reals: en primer lloc, perquè, si no, l'alternativa és molt dolenta. La política, voldria recordar als col·legues Diputats, és l'art del possible, i aquí el millor possible, i el que és polític, precisament, és tirar endavant aquest Pressupost. Però, en segon lloc, i és una realitat, el Pressupost ve molt millorat. Jo crec que ve molt millorat sobretot des de la nostra òptica. Una síntesi del que crec que des de la nostra òptica representen millores en el pressupost que ara estem debatent, és que òbviament s'han incorporat un conjunt de prioritats que nosaltres varem establir. Una de realment important, que és la nostra línia de política contra l'atur. Òbviament la posició inicial del Pressupost era molt curta. Jo no sé si amb el Fons d'Ocupació, del qual ja hem parlat altres vegades, es podria fer quelcom de positiu per a lluitar contra l'atur a Catalunya. Però si és cert que nosaltres hem posat, mitjançant les nostres esmenes, uns recursos quantitativament cinquanta vegades, cinquanta vegades, insisteixo, més grans que els que hi havia inicialment en el Pressupost. I voldria precisar que realment en el Pressupost no hi havia concretat, encara que sí que hi era plantejada la possibilitat, però no estava concretat cap tipus d'operació de deute públic. No estava plantejat així mateix, tampoc concretament, cap tipus de programa d'inversions públiques com nosaltres, mitjançant les nostres esmenes, hem introduït i que ara conté el Pressupost. Per tot això, aquesta és la nostra primera prioritat: la lluita contra l'atur, i creiem que amb el conjunt de les nostres esmenes varem contribuir a resoldre aquesta part del Pressupost. Ja sé que no definitivament, però de manera crec que satisfactòria, donats els mitjans de què disposa la Generalitat, i un altre cop tornem a dir que aquesta és una posició política, perquè la política és l'art del possible, i això és el que hem fet. Creiem que en sortim força satisfets. He de dir que manca un tema a concretar en aquesta línia de prioritats, primera des de la nostra òptica, que és com es distribuiran els deu mil milions del que en diem el primer programa d'inversions públiques de la Generalitat. Realment nosaltres sí que tenim preparats uns criteris de distribució territorial i uns criteris de distribució sectorial del que hauria de ser, des de la nostra òptica, aquest programa d'inversions públiques, però esperem que el mandat que estableix el Pressupost —i que esperem que aprovi aquesta Cambra— donant un mandat al Consell Executiu perquè abans del termini del 31 de maig presenti el Projecte, aquest Projecte serà debatut i participarem i podrem influir-hi d'una manera considerable també, com ha passat fins ara, en muntar el projecte sectorial i territorial de lluita contra l'atur. En segon lloc, ens vam plantejar, i amb això anàvem molt d'acord amb els Grups parlamentaris Socialista i Socialista Unificat de Catalunya, la prioritat de l'austeritat. Realment, el Pressupost sortia, encara que no formalment, perquè sempre està equilibrat, amb una posició de déficit considerable, un déficit que potser que després s'eixugui, més endavant, en funció de com es resolguin les tasques que tenim la Comissió de Valoracions, però realment nosaltres varem plantejar, i han prosperat, esmenes pròpies, esmenes transaccio-

nades, moltes baixes en moltes partides pressupostàries. En molts casos, el fet de plantejar baixes en moltes partides pressupostàries és desagradable. Això potser no dona rendibilitat política immediata, però ho fem a consciència que, l'austeritat, és necessària de dur-la a terme amb un pressupost curt, minso de recursos, com el que tenim davant nostre i que estem debatent avui.

Diria que hi ha una tercera línia de prioritats que nosaltres varem plantejar com a esmena concreta que no tenia acollida en el text inicial del Pressupost, que és la temàtica de la funció pública. Jo no sé si, com a conseqüència d'aquesta esmena, inicialment la Disposició Addicional Cinquena, que ara ha quedat la Tercera per una correguda d'escalafó —no ho sé però tinc moltes sospites que ha anat així— ha estat el motor principal que ha engegat l'estudi conjunt de les mesures urgents de la funció pública. Nosaltres, ja conscients d'això, varem retirar part de la nostra esmena, deixant dos punts que de tota manera considerem clau respecte a l'acollida que una llei de pressupostos ha de fer a la temàtica de la funció pública. Concretament el fet de controlar, limitar la plantilla de la Generalitat al que estableix ara el Pressupost. I en segon lloc, fixant que en cap cas durant la vigència del present Pressupost no es podrà augmentar per cap concepte aquesta plantilla. L'únic que es podrà fer seran expedients de reestructuració que, sense significar més despesa, permetin el que crec que és necessari: regularitzar la relació entre les diferents escales i els diferents cossos que configuren l'actual plantilla o programa de plantilla —no voldria dir pas de plantilla orgànica perquè això formalment no és fet— que conté la Generalitat. En aquesta línia, en aquesta prioritat nostra acollida, una vegada més, el Pressupost ens és satisfactori i per això hi donem el nostre suport.

En quart lloc, com que això ha estat una cosa que també ha resultat manifestament poc recollida en el Pressupost, —però no hi era, i havíem de donar compliment al que es va dir en el debat del programa d'actuació econòmica a la tardor passada— el Pla d'Obres i Serveis d'alguna manera havia de recollir encara que fos d'una manera mínima dins del Pressupost. És a dir que, possiblement, també aquesta iniciativa nostra ha estat el que ha engegat amb urgència la necessitat d'estudiar, fixar directrius i donar criteris per al muntatge del Pla d'Obres i Serveis que ara també està en línia de resolució i de proposta a la Cambra dins la pròpia Comissió Tercera, d'Economia, Finances i Pressupostos de la Generalitat. Potser, per insistir en el tema, de dir que el Pressupost ens agrada molt més ara, és molt més nostre ara que abans, aquí la composició de la majoria parlamentària no permet que estiguem en el cas d'allò que diuen els tractadistes anglesos, que el debat pressupostari no és res més que la dictadura del Govern. La dictadura del Govern allà és possible perquè hi ha un Grup majoritari, únic, que és el que té la majoria concreta en el Parlament. Aquí, la realitat dels equilibris per aconseguir la majoria pressupostària fa que no estiguem en la dictadura de ningú, tampoc la dictadura del Govern, potser la dictadura dels Grups parlamentaris que, en un determinat moment poden creure més correcta una mesura, més correcta una votació, més correcte un altre tema, i jo diria que en aquesta línia de fluc-

tuació se'ns ha permès d'incorporar tantes coses a la Llei de Pressupostos. Per no fer-me pesat, senyor President, faré un petit esment de les proves addicionals per les quals el Pressupost rebrà també el nostre suport i, faltant les dues esmenes a la totalitat, el nostre vot en contra, en la línia de tres punts molt concrets i específics: el text articulat de la manera com ha sortit com a Dictamen de la Comissió, ha incorporat vint-i-set esmenes, catorze de les quals són originàriament, o en algun cas, transaccionades del nostre Grup parlamentari. Realment això és un text en el qual el nostre Grup parlamentari, com a conseqüència, ha tingut una participació destacada. Quan hi ha hagut modificacions, tant de l'Estat d'Ingressos com de l'Estat de Despeses, les modificacions, en termes de milions que apareixen tant a l'Estat d'Ingressos com a l'Estat de Despeses són modificacions a l'alça de 10.020 milions de pessetes; tant en l'Estat d'Ingressos com en el de Despeses com a resultant. Deu mil fruit de les nostres esmenes i vint fruit conjunt de les esmenes que entre tots hem fet. Per totes aquestes coses, el Grup parlamentari de Centristes de Catalunya donarà suport global al Pressupost i votarà en aquest cas no a les dues esmenes a la totalitat. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup parlamentari, en aquest cas, el d'Esquerra Republicana, desitja intervenir?

El Sr. VICENS: En nom del nostre Grup, senyor President, el Diputat Joan Hortalà.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Joan Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, certament que el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat presentat al Parlament no és pas el projecte que hauria fet Esquerra Republicana de Catalunya. Davant d'aquesta afirmació, ens varem plantejar, des d'un bon moment, si era adient o no presentar una esmena a la totalitat. I varem creure que no, per això ara votarem que no, per tres motius: motius polítics, motius de contingut social i motius tècnics.

Políticament, perquè en aquests moments de consolidació institucional de l'autogovern de Catalunya no creiem que sigui bo —ni doctrinalment tampoc no és bo— que hom obligui un Govern a administrar-se financerament amb el pressupost substantivament ordenat per una altra formació política. Socialment perquè, si bé el Pressupost no conté un esforç d'inversió real, particularment en el tema de la lluita contra l'atur, creiem que les argumentacions de caràcter teòric i fins i tot instrumental pròpies per a endegar-los estan en funció dels recursos existents, estan molt poc a prop de la realitat. I, per tant, en aquest aspecte, sobretot per la introducció de l'endeutament, en aquest aspecte, no hem volgut crear una sensació de falsa expectativa. I en tercer lloc, políticament, perdó, tècnicament, perquè d'entrada, tampoc no ens va agradar el tractament que suposava per a la globalitat del Pressupost la Secció 19: Serveis a transferir de l'Estat. Creiem que no és ortodox argumentar un pressupost d'aquesta mena perquè si les despeses de funcionament normals del Pressupost són de vint-i-vuit mil milions, sis mil de despeses d'infraestructura i vint-i-dos mil de serveis ja transferits, aquesta Secció 19 posada dins la concepció global de des-

pesa com a serveis a transferir, obria una equivocació que en concepte de sobrant, un concepte nou, donava el que podia ser en principi un superàvit pressupostari. Això creiem que fins i tot podia portar no només implicacions tècniques, sinó fins i tot algun inconvenient de caràcter polític. Però vàrem creure que hi havia una sortida menys espectacular que un retorn del Projecte al Govern, que, d'altra banda, possiblement tampoc no hauria guanyat res. I aquesta sortida estava a esmenar justament l'articulat, a fi que tot el contingut d'aquesta Secció 19, 56.000 milions, gairebé la mateixa quantitat que el pressupost de despeses de funcionament, tingués un tractament que permetés al Parlament tenir-ne un seguiment i un control continuats. Vàrem presentar una esmena a l'articulat en aquest sentit, i aquesta esmena va ser aprovada. I, per tant, la nostra temença en aquest punt, resolta.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, per aquests tres motius, polítics, socials i tècnics, nosaltres vàrem creure, com ja he dit, que no era oportú presentar una esmena a la totalitat, i, per tant, des d'aquesta tribuna anuncio que nosaltres votarem no a les propostes presentades pel Partit Socialista de Catalunya i pel Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Acabat el debat, passem ara a votar conjuntament aquestes dues esmenes a la totalitat, ja que totes dues postulen el retorn del Projecte al Govern.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb les esmenes, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Les dues esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 53 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, al debat de l'articulat distingint entre les Normes Generals i els Estats d'Ingressos i Despeses. Començarem amb les Normes Generals i deixarem de banda l'article primer perquè, evidentment, en una votació pressupostària, l'article primer, cal discutir-lo i aprovar-lo al final. A l'article segon no hi ha cap esmena presentada, de manera que... *(El Diputat senyor Subirà i Claus s'aixeca per parlar.)* El senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: És que m'ha semblat detectar un error mecanogràfic en l'article segon. Concretament, en el paràgraf 1, al començament de la darrera ratlla, diu «autoritzades» i hauria de dir «realitzades».

El Sr. PRESIDENT: «Realitzades». Molt bé, queda, doncs, corregit l'apartat primer de l'article segon amb la correcció indicada pel senyor Subirà. Passem a votació aquest article segon.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'article segon del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 3 hi ha una esmena d'addició del Grup Socialista, que proposa afegir-hi un nou apartat, que tindria el número 4. Per a defensar-la, en nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, si em permet una consideració d'ordre: aquesta esmena a l'article 3 caldria

que fos discutida en el moment que es parlés de l'esmena número 12, perquè té una íntima relació, és a dir, es parla d'un crèdit ampliable si s'aprova el Fons d'Inversió per a Ocupació, és a dir, està ubicat en aquest punt de l'article, però està en funció de l'aprovació del Fons d'Inversió per a l'Ocupació.

El Sr. PRESIDENT: És a dir, que caldria reservar la possibilitat d'afegir aquest nou apartat a l'article 3 quan arribéssim a l'article 12. D'acord? No hi ha inconvenient perquè es tracta d'una esmena d'addició, de manera que podrem passar, doncs, a la votació dels tres primers apartats. *(Pausa.)*

Senyors Diputats, lamento que sigui tornar endarrere sobre una qüestió ja votada, però té un caràcter purament tècnic. L'esmena que ha proposat el senyor Subirà a l'apartat primer de l'article 2 sembla que potser no és justificada perquè el Projecte del Govern, tal com va arribar al Parlament, deia realment «autoritzades» i, tècnicament, em diuen que potser és preferible utilitzar l'expressió «autoritzades» que no pas «realitzades». Lamento que en aquest moment el senyor Conseller no sigui present, i potser podríem deixar la qüestió, per a rectificar-la eventualment, d'acord amb el parer que pugui expressar el senyor Conseller. Tirem endavant, doncs, amb la votació de l'article 3.

(El Diputat senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Només, senyor President, que també hi havia una altra esmena socialista que sí que correspondria, segurament, de tractar ara, que és un nou apartat cinquè, que és l'esmena número 4.

El Sr. PRESIDENT: Sí, evidentment, és també en el mateix article 3. Per tant, doncs, podem tractar-la ara; ja votariem després els... D'acord. Doncs, aleshores, per a l'esmena número 4, esmena d'addició del Grup Socialista per a un nou apartat número 5, té la paraula el Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, señoras y señores Diputados, la enmienda número 4, presentada por nuestro Grupo, tiene como planteamiento fundamental hacer la consideración de crédito ampliable todo lo que es el Capítulo 1, es decir, todo aquello que se refiere a las remuneraciones de personal, pero única y exclusivamente en un sentido, en el sentido de que cuando existan incrementos salariales superiores a los fijados previamente en el articulado del Presupuesto y que estos incrementos salariales vengan derivados de una negociación colectiva entre las organizaciones sindicales representativas y el Consell Executiu, se derive un incremento del Capítulo 1, un incremento de las partidas presupuestarias referidas a las remuneraciones de personal. Lo planteamos única y exclusivamente en este sentido y no en el sentido de que tenga la consideración de ampliable para posibles aumentos de personal, o para posibles aumentos de nuevas contrataciones, sino única y exclusivamente en este sentido. Y si esto lo planteamos es fundamentalmente porque hay una filosofía detrás y la filosofía que hay detrás es de que entendemos que, al igual que en el marco de las relaciones laborales, en el marco de la Administración han de existir también unas relaciones colectivas y, por tanto, una negociación colectiva, y que se trata de dotar al Consell Executiu, como máximo responsable de la Administración, de

una capacidad de negociación que el Presupuesto y el articulo del Presupuesto no da. Evidentemente, en tanto en cuanto consideremos el Capítulo 1 como ampliable, el Consell Executiu podrà tener una capacidad de negociación ante las centrales sindicales, y nosotros planteamos esta enmienda en este sentido. La planteamos porque deseamos de que desde el sentido de la responsabilidad y de la firmeza, el Consell Executiu adopte los criterios en cuanto a incrementos salariales que haya que adoptarse y, evidentemente, creo que todos los Grupos de esta Cámara han estado de acuerdo, y es prueba de ello que no se ha presentado ninguna enmienda al incremento salarial que va a recibir el personal contratado y es a partir del sentido de responsabilidad del conjunto de los Grupos parlamentarios de entender de que no se puede ir a otro tipo de incrementos salariales fundamentalmente a partir de la situación tan compleja en cuanto a que los diferentes funcionarios tengan una ascendencia u otra. En tanto que existe personal contratado, existe personal transferido y existe personal cedido. En este sentido es en el que planteamos nuestra enmienda. Es el hecho de desatar las manos del Consell Executiu para que pueda negociar y plantee un proceso de negociación colectiva en el seno de la Generalitat con los trabajadores y, evidentemente, con las organizaciones sindicales representativas. Y no, por supuesto, el plantear algún otro tipo de subterfugio, en el sentido de plantear algún otro tipo de incrementos que sean los diferentes a lo planteado en el Presupuesto.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Subirà, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, seré molt breu. Tal com he anunciat abans, el Grup parlamentari de Convergència i Unió considera molt més adient que en el cas que una hipotètica negociació col·lectiva menés a la necessitat d'un augment de les remuneracions de personal, es recorregués a la tramitació, en aquest Parlament, del suplement de crèdit corresponent. El mecanisme del crèdit ampliable aplicat als traspassos té una naturalesa substancialment diferent, que en cap cas no és anàloga amb l'esmena que ens ocupa. Pensem que deixar aquests crèdits en una situació d'ampliables seria sostreure un aspecte molt important dels pressupostos del control parlamentari i posar-lo en mans, simplement, d'una negociació col·lectiva. Creiem que això és totalment inadequat i per aquesta raó ens oposarem a l'esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votació l'esmena número 4, del Grup Socialista, que proposa un nou apartat a l'article 3.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena d'addició?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passarem ara a votar els tres primers apartats de l'article 3, als quals no hi ha esmena, i proposo als senyors Diputats de votar conjuntament l'article 4, l'article 5 i l'arti-

cle 6, sobre els quals tampoc no hi ha cap esmena. Votem, doncs, els tres primers apartats de l'article 3, l'article 4, l'article 5 i l'article 6.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Aquests articles han estat aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article 7 tampoc no hi ha cap esmena. En realitat, hi ha una esmena que és creació d'un article 7 bis, de manera que també hauríem pogut votar-lo anteriorment. Ho lamento.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'article 7, en el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'article 7 queda, també, aprovat per unanimitat dels presents.

I ara hi ha l'esmena número 5, del Grup Socialista, que proposa afegir un nou article que seria l'article 7 bis. La numeració, si fos aprovat, ja es rectificaria posteriorment.

En nom del Grup Socialista, té la paraula, per a defensar aquesta esmena, el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, un altre cop a parlar de la funció pública al Parlament de Catalunya; podríem dir-ne el «Parlament de la funció pública», d'aquest Parlament.

S'ha parlat moltes vegades, efectivament, de la funció pública en aquest Parlament, i hem de dir que normalment ha estat el Grup Socialista. Esperem que a partir d'ara, i de la propera llei que s'està elaborant, tots els Grups puguin parlar en el mateix sentit. És cert —aquí s'ha dit, el senyor Conseller de Governació ens ho ha reconegut— que el tema de la funció pública, en aquests moments d'inici de la construcció de Catalunya, és un desgavell. Ens ho ha dit ell. Podríem recórrer al *Diari de Sessions*: diferents sous, conseqüència de diferents orígens dels funcionaris incorporats a la Generalitat; manca, lògica, d'una regulació de la carrera administrativa; manca d'una regulació del sistema d'ingrés i d'ascens; manca de l'establiment d'una taula de llocs de treball, i també se'ns ha dit aquí, i no ha quedat contradit, que el mòdul previst per a contractació en aquest Pressupost és, fins i tot, variable entre Conselleries. S'ha justificat perquè cal iniciar l'obra mirant més els objectius que no l'objectivitat del quadre marc del Pressupost. És un criteri. En qualsevol cas, nosaltres, el que volíem afegir aquí és un criteri de racionalitat. I si, efectivament, hem obert una etapa de provisionalitat en aquest desgavell administratiu de la funció pública, donem-l'hi, si us plau, fins que sigui possible, i ho reconeixem, fer una llei de la funció pública amb tots els seus ets i uts i una regulació de la taula de llocs de treball, l'homogeneïtzació de la funció pública en aquest país, la manca de discriminacions objectives —no parlo de les subjectives—, fer un fons, simbòlic però important, de 200 milions de pessetes, per tal d'iniciar un procés d'homogeneïtzació, mentre s'elabora una política retributiva, per tal de superar, es diu al text concret de l'esmena, les disparitats salarials existents, i aquí reconegudes, des d'aquesta tribuna, en funció dels diversos orígens funcionaris. Una aportació a la racionalitat, sens dubte volguda, per al Pressupost, per part del

Consell Executiu. Aquest és el sentit de la nostra esmena. Estem oberts —va haver-hi en aquest sentit alguna matisació en Comissió, per part d'algun Grup, i concretament els Centristes—, estem oberts a la possibilitat d'alternatives transaccionals, que puguin donar sortida a aquest tema, que creiem important, per a facilitar la reconversió, en aquesta etapa provisional, d'un tema realment difícil i que preocupa la funció pública a Catalunya, i que ens ha de preocupar a tots.

Moltes gràcies, senyor President. Res més.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a un torn en contra, el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, efectivament, el procés d'homogeneïtzació retributiva del funcionariat és un aspecte important i sobretot, i sobretot, no separable del conjunt de regulació de tota la temàtica de la funció pública. No ens sembla procedent crear aquest fons sense un debat de referència sobre la funció pública, perquè això seria, potser, totalment arbitrari, i tant pot resultar molt equivocat per excessiu com per deficient. Ens sembla molt més adient remetre aquest tema a la legislació sobre la funció pública, i per això, per aquesta raó, perquè es pugui fer amb tots els ets i uts, i no pel contingut de l'esmena en si, és el perquè ens hi oposarem.

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que estiguin a favor de l'esmena presentada pel Grup Socialista, l'esmena número 5, de creació d'un article 7 bis, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena número 5 del Grup Socialista, proposant l'addició d'un nou article, que seria el 7 bis, ha quedat rebutjada per 54 vots a favor i 63 vots en contra.

(El senyor Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ: Senyor President, per a explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec, senyor Ribó, que d'acord amb el Reglament seria preferible fer les explicacions de vot globalment, després d'haver aprovat les Normes Generals.

El Sr. RIBÓ: El nostre Grup considera que hi ha una puntualització en aquesta explicació de vot que, molt breument, serviria per a entendre el debat i el seu...

El Sr. PRESIDENT: És que, realment, això entra en contradicció amb el Reglament. No obstant això, si...

El Sr. RIBÓ: El Reglament parla que es podrien agrupar les explicacions de vot; no parla explícitament d'agrupar-les de bon començament.

El Sr. PRESIDENT: Però quan són qüestions de..., agrupar-les quan hi ha realment una unitat. Jo no tinc inconvenient a donar la paraula al senyor Ribó, però, ¿és que el senyor Ribó tornarà a explicar el vot després, o es reservarà només per al final de l'aprovació del Pressupost?

El Sr. RIBÓ: En aquest tema concret no hi haurà altra explicació de vot, senyor President. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: Bé, té la paraula el senyor Ribó. Li prego que sigui tan breu com pugui.

El Sr. RIBÓ: Molt breument, nosaltres voldríem explicitar la nostra voluntat de donar suport a aquesta esmena que ha estat rebutjada, en el sentit que consideràvem que

era una millora per a un tema que ens amoina a tots i que ha estat objecte de diversos debats en aquesta Cambra, i, entre d'altres debats, la iniciativa del nostre mateix Grup, i en aquest sentit creiem que és responsabilitat de tots avançar en la solució en el Ple de la funció pública. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem doncs a l'article 8, en el qual hi ha una esmena, i després hi ha unes propostes d'unes esmenes d'addició que signifiquen en realitat afegir uns nous articles que haurien de succeir aquest. L'única esmena al text de l'article 8, pròpiament, és l'esmena número 6, del Grup Socialista, que és una esmena d'addició. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados. Bien; la enmienda número 6, del Grupo Socialista, en realidad es el mantenimiento de una parte parcial de una enmienda ya aprobada parcialmente en Comisión. Si ustedes observan el artículo 8, apartado 2, este apartado fue aprobado a partir de una enmienda socialista, en la cual se le recorta al final el texto que aquí enmendamos. Esta enmienda tenía como filosofía, como planteamientos, dos objetivos. Por un lado, reducir el tiempo en las pensiones de los ex-Consellers, que anteriormente era de veinticuatro meses y se reducían a dieciocho, y, por otro lado, el hecho de plantear una situación de incompatibilidad en cuanto a salarios, en cuanto a sueldo, en cuanto a ingresos, en cuanto a que ningún ex-Conseller pudiera obtener una retribución, obtuviera una pensión de la Generalitat, si a la vez obtenía algún otro tipo de ingresos. Ésta era la filosofía que había en nuestra enmienda, y a partir de la aprobación, parcial y no total, de esta enmienda, se ha trastocado totalmente esta filosofía. Porque la filosofía era fundamentalmente que cada persona, cada ex-Conseller, en este caso, no tuviera dos tipos de ingresos, uno como pensión y otro o bien del sector privado, o bien del sector público, sino que se trataba única y exclusivamente que sólo tuviera un tipo de ingresos. Y es a partir de esta aprobación parcial donde se rompe, porque única y exclusivamente se crea una incompatibilidad en el sentido que solamente se cobrará pensión, es decir, se dejará de percibir la pensión cuando a su vez tenga otro tipo de retribución o de ingresos que vengan del sector público, en este caso concreto, de la propia Generalitat. Y evidentemente, no se observa esta incompatibilidad con el sector privado, es decir, o liberal, o profesional, al que vuelva este ex-Conseller. Es decir, si un ex-Conseller vuelve a obtener unos ingresos, aún lo mismo, o superiores que cualquier persona que vuelva a un cargo público, evidentemente mantendrá esta pensión. Y ésta es una situación que no abarca el criterio que nosotros planteábamos en el sentido de moralización y de clarificación en torno a estos temas que tal vez en otras instituciones del Estado no han tenido la gran capacidad política en cuanto a realizarlo, y que nosotros estamos planteándolo aquí como un criterio de transparencia y de moralización de la propia Administración, hecho que no se había hecho hasta hoy.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, efectivament en aquest cas ens trobem davant d'una esmena que va ser acceptada parcialment. Concretament, si no ho recordo malament, l'esmena deia que la durada de la pensió dels ex-Consellers de la Generalitat que han pres possessió del càrrec després del 29 de setembre de 1977 serà com a màxim de divuit mesos. I, amb això, hi vam estar tots d'acord. Llavors s'hi afegia un segon paràgraf, que va ser acceptat parcialment, que deia «la pensió es deixarà de percebre en el moment que hom obtindrà una altra retribució amb càrrec a fons públics». I fins aquí el que es va admetre, i llavors continuava dient: «o es retorni a una activitat remunerada». Per a nosaltres, l'esperit d'aquesta esmena, d'aquest plantejament, era correcte, i el problema —recordin-ho els senyors Diputats que formaven part de la Comissió—, el problema consistia en la dificultat de definir, en la dificultat de precisar quan l'activitat remunerada, no en el terreny dels fons públics, sinó evidentment en el terreny privat, era suficient. Perquè això es podria prestar, la redacció que es proposava, es podria prestar a tot un seguit d'injustícies. O, ¿és que això significava, per exemple, que quan aquell metge que retornés a la seva activitat professional, i abans, molt abans de recuperar al nivell normal la seva clientela, cobrés la primera factura, a partir d'aquell moment havia de deixar de percebre la pensió? I, com aquest exemple, en podríem trobar molts d'altres. A nosaltres ens va semblar, i així ho vam proposar en la Comissió, que hi havia la possibilitat de buscar transaccions que resolguessin aquest problema. Concretament, es va proposar —si no ho recordo malament— d'exercir una pressió moral en el sentit de dir, després de «amb càrrec a fons públics», dir punt o «o l'interessat ho demani». I això, evidentment, exercia una pressió moral que feia que en el moment que aquell Conseller que havia percebut durant uns mesos la pensió, en el moment que considerés, honradament, que tenia una retribució normalitzada en la seva activitat professional prèvia, renunciava —es feia la pressió moral que renunciés— a la pensió. Això no es va acceptar, i per a nosaltres, la imprecisió del text que es proposa continua essent un impediment prou greu perquè ens oposem a la tramitació de l'esmena; però, perquè votem en contra de l'esmena que es proposa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que estiguin a favor de l'esmena número 6, d'addició, del Grup Socialista, a l'apartat 2 de l'article 8, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena ha quedat rebutjada per 32 vots a favor, 64 en contra i 23 abstencions.

Passem ara a l'esmena número 7, que proposa l'addició d'un nou article que seria l'article 8 bis. En nom del Grup Socialista, té la paraula per a defensar-la el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest és el vell tema encara no resolt d'això que en diuen les incompatibilitats, de no cobrar de diversos llocs alhora. És a dir, és el vell tema tan flagrantment vigent a l'Administració pública espanyola i a la política d'aquest país. Jo diria que és, a més, un dels grans temes de la democràcia, d'aquests temes petits que

als polítics semblen no preocupar-los, però que tinc la seguretat que preocupen, tenim tots plegats la seguretat que preocupen el poble, àdhuc fins al punt que fan possible tota una rumorologia popular que aixeca el problema a límits que no són els veritables i reals. Però si nosaltres no som capaços de tractar aquest tema amb realisme, de tractar aquest tema amb valentia, de tractar aquest tema amb honestedat col·lectiva —que de la individual no en dubto—, amb honestedat col·lectiva, el tema no es resoldrà. Es va plantejar aquest tema als pressupostos generals de l'Estat, a les Corts Generals, es va dir que vindria la llei, la llei ha vingut, ha vingut una llei, és ara en tràmit d'esmenes, no sabem si aquesta serà de les urgents ara, o serà de les aturades ara, però hi ha una llei al Congrés de Diputats sobre el tema de les incompatibilitats. Evidentment, per a mi és una llei de defensa de la democràcia, sens dubte. Però aquí tenim un pressupost de la Generalitat en marxa, al qual no necessàriament serà d'aplicació la llei que surti de les Corts Generals, en el qual convé establir uns criteris que almenys de manera provisional, i fins que el Parlament no vulgui fer —quan s'escaigui— la seva llei d'incompatibilitats, donin algun tractament al tema, convé que el Parlament digui si vol o no vol la incompatibilitat, convé que el Parlament digui si vol una claredat retributiva dels seus servidors, dels servidors de la Generalitat, sigui administrativament, sigui políticament, perquè després ja veuran els senyors Diputats que tenim una altra esmena que ens afecta, diguem, que afecta els polítics de la Generalitat. I en aquest cas, ¿de què es tracta? Es tracta en definitiva de dir que aquell que és funcionari o personal al servei de l'Administració de la Generalitat, que acrediti remuneracions bàsiques pel Pressupost de la Generalitat, no podrà percebre altres emoluments procedents del pressupost de l'Estat, de l'administració local, d'organismes autònoms, d'empreses públiques, i si els percep no podrà acreditar remuneracions bàsiques al pressupost de la Generalitat per incompatibilitat, llevat que aquestes remuneracions bàsiques del pressupost de la Generalitat fossin superiors al conjunt de retribucions que es perceben d'altres pressupostos públics, en el qual cas la diferència s'addicionaria, però no com a retribució bàsica del pressupost pel Parlament, sinó com a remuneracions complementàries. Es tracta d'una regulació molt senzilla, molt simple, molt clara, del tema de la incompatibilitat. Els senyors Diputats tenen la paraula.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula per a un torn en contra el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, pel que es veu es tracta de plantejar en el Parlament de Catalunya un tema que ja va ser plantejat, tal com se'ns ha dit, en el Parlament de l'Estat, arran del debat de pressupostos de 1981. Nosaltres creiem que el tema de les incompatibilitats és òbviament important, és òbviament important però que en tot cas ha de ser regulat amb una llei que tracti o bé específicament del tema d'incompatibilitats, o bé que tracti de la funció pública en general. Ens sembla inadequat fer-ho en aquest pressupost per bastants raons, però n'hi ha una de molt important: en aquest pressupost es contemplen les remuneracions de tot un seguit de funcionaris cedits de l'Administració de l'Es-

tat, que tal com la legislació supletòria vigent indica i permet, quan es donen casos de compatibilitat entre aquestes funcions que ells fan i altres funcions relacionades o que cobren dels pressupostos públics, la legislació actual el que indica és que la retribució que es continua cobrant en tots els casos és precisament la bàsica i no la complementària, i ens sembla que canviar això portaria a complexitats i a augmentar aquell garbuix a què es referia abans el senyor Martín i Toval, que segurament no és tan gran com ell diu, però que ho podria ser si féssim coses d'aquest tipus. Ens sembla per tant que molt més indicat que intentar regular això en un article de la Llei de Pressupostos, és agafar aquest tema amb tota la profunditat que requereix, quan aquest Parlament es decideixi a legislar sobre funció pública.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votar l'esmena número 7, socialista, d'addició, que proposava la creació d'un nou article.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Encara que hauríem pogut seguir la pràctica de votar primer totes les esmenes i després votar el text del Dictamen, en aquest cas com que les esmenes, aquesta última també, pendents són en realitat de nous articles, sembla preferible, doncs, votar l'article 8 en el text del Dictamen, i després continuarem amb les esmenes. Votem doncs l'article 8 en el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'article 8 en el text del Dictamen ha quedat aprovat per 89 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Continuem amb les esmenes, i ara toca l'esmena número 8, també d'addició, del Grup Socialista, que proposa afegir un nou article. Per a defensar-la té la paraula el Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados, la enmienda número 8 de nuestro Grupo va en el mismo sentido y en la misma dirección que las anteriores, fundamentalmente en el sentido de establecer criterios y normas a nivel de ley, a nivel de rango de ley, concretamente de este Proyecto de Ley de Presupuestos, establecer criterios de transparencia administrativa. Nosotros planteamos dos apartados más en esta enmienda número 8, que son del sentido siguiente: en el primer apartado se trata de establecer la incompatibilidad en cuanto a remuneraciones, en cuanto a ingresos por cada funcionario, que solamente los obtendrá a partir del Capítulo 1, es decir, que solamente obtendrá su remuneración que estrictamente se marca en el presupuesto y que no se obtendrá en cualquier otro tipo de ingresos que se devenga de otros capítulos presupuestarios, como puedan ser el Capítulo 2, fundamentalmente, y como en algunas otras Administraciones ocurre, el vicio que ya existe de cobrar fundamentalmente o de obtener ingresos a partir de otras partidas presupuestarias, fundamentalmente el

Capítulo 2, como antes decía, y en concreto el Concepto 251, estudios y dictámenes. Realmente se trata de que estos vicios existentes —y que por supuesto duplican los ingresos del funcionariado o de determinados sectores privilegiados del funcionariado, mejor dicho—, se corten por su misma raíz, y evidentemente, de establecer a nivel de norma, a nivel de rango de ley, esos criterios de transparencia y esos criterios en cuanto a crear normas que tengan un sentido ético fundamentalmente en cuanto a la regulación de las remuneraciones salariales del funcionariado. El segundo apartado hace referencia, y muy escuetamente, al hecho de que las retribuciones complementarias de los funcionarios que única y exclusivamente las reciben los que son «caps» sean realizadas, sean retribuidas a partir de que exista una dedicación plena por parte de este funcionariado, es decir, a partir del momento en el que se trabaje como mínimo cuarenta horas semanales. Este criterio es fundamental, porque se dan diversas situaciones en las que, sin haber una dedicación plena por parte de determinados funcionarios, se está dando esta retribución complementaria.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a un torn en contra el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Efectivament, senyor President, d'acord amb la legislació supletòria en la qual encara ens movem, en aquests moments, en els temes de funció pública i pressupostos, és imperatiu que els funcionaris només rebin remuneracions pel Capítol 1. D'altra banda, aquesta és la posició que el nostre Grup pensa sostenir en tot moment, en qualsevol procés de legislació pròpia sobre funció pública que aquest Parlament pugui fer al seu dia. Per tant, hi estem totalment d'acord, però ens sembla absolutament innecessari consignar-ho aquí per la seva mateixa naturalesa de cosa òbvia i raonable.

Quant al tema de les remuneracions complementàries, haig de dir que en una immensa majoria de casos —potser hi ha alguna excepció molt puntual i justificada— aquestes remuneracions complementàries són reconegudes només en casos de dedicació plena. Per tant, per aquest motiu que és innecessària la cautela, i la transitorietat també ho és a la vista de la propera i previsible legislació sobre funció pública d'aquest Parlament, nosaltres ens oposarem al fet que s'incloguin en la votació a aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Passem a la votació d'aquesta esmena número 8, del Grup parlamentari Socialista.

Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena número 8 ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'esmena número 9, també del Grup Socialista, i també esmena d'addició. Voldria indicar als senyors Diputats que en el text imprès del *Butlletí Oficial* hi ha una errada important, perquè canvia totalment el sentit, i és que en la tercera ratlla, allà on diu «compatible», ha de llegir-se «incompatible».

Per a defensar aquesta esmena té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Gràcies, senyor President,

per l'aclariment perquè, si no, l'esmena era indefensable per a nosaltres. Segurament que serà defensable per al Grup de Convergència i Unió. (*Remor de veus.*) Perdó pel judici d'intencions.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, se'ns pot dir que és la tercera vegada que pugen a aquesta tribuna membres del nostre Grup per defensar el tema de la incompatibilitat, de les incompatibilitats, de sous i de retribucions. Però aquesta vegada jo diria que el tema és diferent. Es tracta dels polítics, és a dir, es tracta de nosaltres, fonamentalment. No es tracta dels funcionaris de la funció pública, es tracta de nosaltres. Seria segurament demagògic apel·lar a l'autosacrifici dels polítics aquí presents votant a favor d'aquesta esmena. Però jo crec que no és demagògic apel·lar a la responsabilitat dels polítics d'aquest Parlament a l'hora de donar exemplaritat, quan el Grup que fa costat al Govern ha anunciat que algun dia estaria disposat a tractar del tema de les incompatibilitats retributives dels funcionaris. Segurament seria bo, dic, per exemplaritat, que ara ja, i abans que res, abans d'entrar en la dinàmica —si és que algun dia s'hi entra— de la incompatibilitat dels funcionaris de l'Administració pública, els polítics votessin a favor d'aquesta incompatibilitat.

Altrament, fins i tot es podria fer filosofia amb aquesta esmena, filosofia del pressupost. Els socialistes hem plantejat un conjunt d'esmenes en aquest sentit, en el sentit del que en podríem dir, ja ho he dit abans, l'honestedat col·lectiva —no dubtem de la individual de tots i cadascun dels membres d'aquest Parlament—, de l'honestedat col·lectiva dels polítics i de la funció pública d'aquest país. Però resulta que algunes ens han estat acceptades, per exemple, article 8, apartat 2, pensions dels Consellers, no en un sentit, perquè podria afectar els ex-Consellers amb dedicació privada —deixem-los—, i no se'ns accepta això, que és tan o més important. Per què? Per què una cosa afecta majoritàriament un sector polític d'aquest país i una altra cosa afecta majoritàriament un altre sector polític d'aquest país? Podria ser una interpretació. Seria dolent per als polítics d'aquest país, per a tots nosaltres, que es pogués fer aquesta interpretació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a un torn en contra el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, he estat dubtant si pujar aquí a fer aquest torn en contra o bé fer-lo des de l'escó, perquè l'hauria pogut fer molt breu. Malgrat que he pujat aquí, també ho faré molt breu.

Nosaltres no estem pas en contra que es reguli el tema de les incompatibilitats; al contrari, estem a favor que es reguli el tema de les incompatibilitats, però no en un article escadusser de la Llei de Pressupostos, sinó en un ampli debat sobre el tema. I, d'altra banda, hi ha un altre aspecte important, em sembla, també, en l'esmena que proposa el Grup Socialista. Per què es fa incompatible la percepció només per a les indemnitzacions o remuneracions contingudes en aquests pressupostos? De fet, si féssim això, estariem cometent una greu injustícia envers aquelles persones que poden estar tenint assignacions per càrrecs polítics i percebre remuneracions públiques procedents d'altres pressupostos. Per tant, ens sembla que el tema de

fons és important, que el tema val la pena però no, hi insisteixo, en un petit article, en un raconet de la Llei de Pressupostos.

Res més, senyor President.

(*El senyor Martín i Toval demana la paraula.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Jo, senyor President, tindria intenció de fer una petita rectificació i una qüestió d'ordre, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Digui, senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Quant a la rectificació, que el resultat d'aquesta esmena, com ja diu el *Butlletí*, és una esmena transaccional presentada a Comissió, perquè l'esmena original socialista feia esment de tots els pressupostos públics, si recorden bé els senyors Diputats que han treballat més els pressupostos. Justament es va fer transaccional en aquesta línia per a evitar altres problemes que també coneix el senyor Subirà.

Rectificació feta, qüestió d'ordre, senyor President. I la qüestió d'ordre és la següent: el Grup Socialista està disposat a presentar una esmena transaccional convertida en text-moció en el qual es compromet el Consell Executiu en la data que el Consell Executiu vulgui a presentar la llei d'incompatibilitats al Parlament de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec, senyor Martín, que la seva proposta és molt interessant, però que d'un punt de vista reglamentari ha de ser presentada en un altre moment del procediment. Això no té res a veure amb el Pressupost. És una qüestió d'una llei d'incompatibilitats, i jo crec que això no té res a veure amb la Llei de Pressupost. És una interpretació. Potser vaig equivocat, però em sembla que és així.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, no vull citar el Reglament, que el senyor President coneix molt més que jo. El que voldria dir al senyor President és que justament en els pressupostos generals de l'Estat aquesta va ser la sortida al conjunt d'esmenes que sobre incompatibilitat es plantejaren als pressupostos generals de l'Estat, convertint-los en una moció acceptada pel Govern, amb un termini per a la presentació del projecte a les Corts Generals, en aquell cas. Ara ho demanem per al Parlament de Catalunya. És, en definitiva, el sentit del torn en contra fet pel Grup que dona suport al Govern.

El Sr. PRESIDENT: Jo insisteixo que, en tot cas, el senyor Martín pot presentar la proposta d'una moció per escrit a la Mesa, i la Mesa qualificarà el document i veurà en quin moment procedimental ha de tractar-se.

Bé, senyors Diputats, encara ens queden bastants articles de les normes generals, i són gairebé les nou del vespre. (*Remor de veus.*) Perdó, sí. S'ha de votar l'esmena. Amb aquesta digressió me n'havia oblidat.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena socialista que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena número 9, del Grup Socialista, ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Bé, com deia anteriorment, ens queden encara bastants articles d'aquestes normes generals, i jo proposo, doncs, de suspendre la sessió fins demà al matí.

Abans podem, tanmateix, aclarir si escau o no la rectificació a l'article 2. He consultat l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances, i el senyor Conseller creu, millor dit, afirma que realment el text tal com ha estat imprès és el text correcte i que ha estat una confusió haver proposat d'esmenar-lo. De manera que entenem que l'es-

mena tècnica que havíem, en principi, cregut adequada, no ho era, i que, per tant, el text diu «autoritzades» i no «realitzades», tal com s'havia indicat.

La sessió continuarà demà al matí, a dos quarts d'onze.

Se suspèn la sessió.

(Falten quatre minuts per a les nou del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

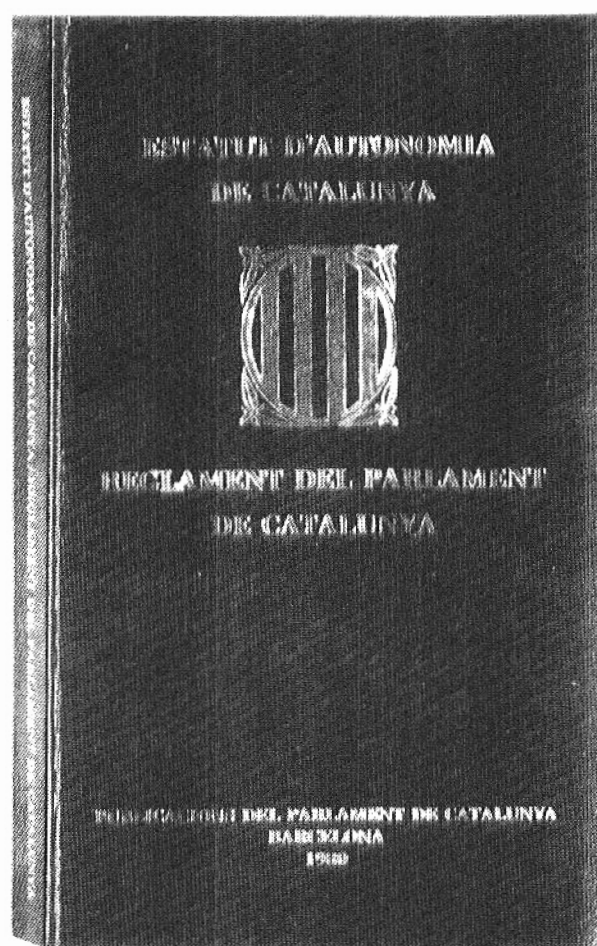
desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 × 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Impress per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80

